

Phần 15

Chương 57

Lâm Cẩm Phong không chịu, vẫn nhìn chăm chăm cái đầu nằm lăn lóc dưới đất: “Cha... Cha...”.

Thực ra Nhắm Cửu rất hiểu tâm tình của hắn, nhưng bây giờ lại không phải lúc hành động theo cảm tính, Nhắm Cửu chém tay vào gáy Lâm Cẩm Phong, Lâm Cẩm Phong vốn đã không còn bao nhiêu sức lực lập tức rũ ra. Nàng vác Lâm Cẩm Phong lên, vừa định đi lại nhớ tới mục đích mình chạy đến đây. Chẳng phải mình cần lấy tài liệu cơ mật gì đó có thể còn lại trong chiếc đĩa bị bắn rơi hay sao?

Nhắm Cửu nhìn Lâm Cẩm Phong đã ngất xỉu sau lưng, cắn răng nói: “Anh ở đây cản đường, một sinh vật không mang hình người cũng không được buông tha. Em vác hắn đi lấy tài liệu trong kia”.

“Không thành vấn đề”. Sở Cuồng vốn đã xác định một con cũng không buông tha. Hắn tung người nhảy lên, trận giết tróc bắt đầu.

Nhắm Cửu bên này vác Lâm Cẩm Phong lên rồi chạy về chiếc đĩa kim loại. Chạy đến nơi, lửa vẫn còn đang cháy. Thông thường lửa cháy mạnh như vậy thì bên trong chắc chắn không còn tài liệu gì. Nhưng đây là thứ đến từ quê hương của Sở Cuồng, sao trên trời hắn cũng có thể lấy xuống, hoàn toàn có thể làm ra vài tờ tài liệu không cháy được.

Nhắm Cửu giấu Lâm Cẩm Phong trong một góc kín, sau đó đứng trước thiết bị bay. Nàng nhắm mắt lại, qua tiếng lửa cháy phùng phùng, nàng có thể nghe ra chỗ nào có khe hở, chỗ nào là lối đi. Nàng mở mắt ra, đôi mắt lộ rõ vẻ kiên định, sau đó lao thẳng vào giữa biển lửa ngập trời. Cúi người tiến lên, bước chân cực nhanh, ngọn lửa xung quanh không đốt lan sang người nàng. Nàng đi thẳng về phía trước, lách qua một cánh cửa hẹp đang cháy, cuối cùng tới một nơi tương tự như phòng điều khiển. Có ba người mặc đồ trắng nằm rải rác trong phòng, xem ra đều đã chết.

Nhắm Cửu nhận ra bộ đồ trắng này, kể cả lúc nằm mơ cũng không quên được. Đây chính là quần áo mà Thân Y mặc hôm nàng và Tiêu Phi bị bắt nhốt vào phòng kim loại. Mặc dù bây giờ cơ thể người đồng hóa mang đến rất nhiều tiện lợi cho nàng, nhưng nghĩ đến những chuyện như một cơn ác mộng hôm đó, nàng vẫn không khỏi khó chịu.

Nhắm Cửu quay đầu nhìn quanh tìm kiếm trong phòng, lại thấy trên chiếc bàn kim loại đang cháy nóng rực có một quả cầu ánh sáng nhỏ màu lam vẫn phát sáng, giữa quả cầu có một thứ màu bạc. Nhắm Cửu không biết thứ này,

thậm chí ngay cả chất liệu của nó là gì cũng không nhận ra, nhưng thấy nó được bảo vệ cẩn thận như vậy nên cũng đoán được đây nhất định là tài liệu cơ mật đó.

Nhằm Cửu bước nhanh tới muốn lấy khối vuông màu bạc đó nhưng lại bị quả cầu ánh sáng màu lam ngăn lại. Nhằm Cửu quan sát thấy chiếc bàn kim loại này khá mỏng, bên trên có rất nhiều nút bấm điều khiển. Nhằm Cửu không hiểu gì về những thứ này, đành xoa tay rồi nắm chặt bàn kim loại, cắn răng, hét lên một tiếng rồi giật mạnh nó lên.

Sau khi tia điện lóe lên khắp nơi, Nhằm Cửu cho rằng quả cầu ánh sáng không còn động lực sẽ ngừng hoạt động, không ngờ quả cầu ánh sáng vẫn tiếp tục quay tròn bảo vệ khối vuông màu bạc bên trong. Đây chắc chắn là một thứ rất quan trọng, phá như vậy mà cũng không hỏng.

Sau đó Nhằm Cửu vác cả chiếc bàn kim loại này lên, từ bên trong đám cháy thản nhiên đi ra ngoài. Xách Lâm Cẩm Phong bị nhét trong góc lên, Nhằm Cửu nói với Sở Cuồng đang đánh nhau với sinh vật không mang hình người gần đó một tiếng rồi nhảy lên nóc nhà dân trở về Lâm phủ.

Tình trạng lộn xộn trong thành Giang Châu đến tận tảng sáng hôm sau mới ổn định lại. Đường phố bừa bộn, đám người đồng hóa thất bại bị tiêu diệt toàn bộ, có tên biến mất không còn một dấu vết gì, có tên trở thành một thi thể đáng sợ, bị chôn vùi trên đường phố. Phía đông thành Giang Châu nơi Sở Cuồng ngăn cản các sinh vật không mang hình người, xác đám quái vật xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Cát song kiếm đi, màu đỏ trong mắt biến mất, mái tóc bạc cũng dần chuyển thành màu đen, Sở Cuồng mệt mỏi dựa vào tường nghỉ một lát. Đã lâu lắm rồi không tác chiến với cường độ cao trong thời gian dài như vậy, thân thể hắn cũng không chịu đựng nổi. Có điều sau việc này, Bạch Quý chắc cũng phải nằm yên vài ngày. Xác suất tiêm thuốc đồng hóa thành công rất nhỏ, cho dù là sản phẩm thất bại cũng không hề nhiều. Bạch Quý phá nhiều người đồng hóa thất bại như vậy đến đôi phó tứ đại thế gia, có lẽ là muốn một mẻ bắt gọn toàn bộ những người còn có ý định phản kháng trong võ lâm.

Bạch Quý tính được Sở Cuồng sẽ ở đây nên ngay cả loại quái vật như người tổ hợp cũng lấy ra mục đích không ngoài ngăn cản hắn. Nhưng có lẽ Bạch Quý không tính được nơi này còn có một người đồng hóa thành công khác...

Nghĩ đến phát pháo hạt của Nhằm Cửu tối hôm qua, bây giờ Sở Cuồng vẫn thấy dở khóc dở cười. Mặc dù khi đó hắn rất giận dữ, nhưng giờ nghĩ lại, nếu không có phát pháo chó ngáp phải ruồi đó của Nhằm Cửu, sợ rằng giờ này hắn vẫn còn đang vất vả đối phó với chiếc đĩa bay. Dù sao thứ này cũng là một chiếc tàu chiến cỡ nhỏ.

Sở Cuồng vòng đến nơi đĩa bay rơi xuống. Ngọn lửa cháy cả đêm làm chiếc đĩa bay biến thành một đồng kim loại cháy đen. Hắn đảo mắt trên đĩa bay, thu thập những tư liệu còn sót lại.

Đây là kiểu đĩa bay mười năm trước, bên trong đã được cải tạo lại, là loại tàu chiến dùng để thu thập vật liệu thí nghiệm, trên tàu có trang bị một bộ phận hỏa lực tấn công. Bạch Quý tính toán không sai, nếu chỉ có một mình Sở Cuồng trong điều kiện không có cơ giáp, hẳn quả thật không thể nào đối phó được chiếc tàu chiến này cùng với vô số người đồng hóa thất bại. May mà có Nhắm Cửu...

Sở Cuồng nghĩ lại, năm đó khi phản bội rời bỏ hạm đội Bình Minh, Bạch Quý không hề mang theo được bao nhiêu thứ. Bây giờ hẳn đã phá hủy đĩa bay phụ trách thu thập vật liệu thí nghiệm này của Bạch Quý, sợ rằng Bạch Quý cũng không còn loại đĩa bay này nữa. Sau này bọn chúng muốn thu thập “vật liệu thí nghiệm” thì có lẽ chỉ còn cách sai người đi bắt người.

Đối với võ lâm hiện nay, đây rõ ràng là một tin tốt.

Sở Cuồng tuần tra một vòng ở phía đông thành Giang Châu sau khi xác nhận không còn mối đe dọa nào nữa mới về Lâm phủ. Lúc này trong Lâm phủ cũng rối loạn, các môn phái võ lâm có người chết, có người bị thương. Thiếu chủ nhà họ Lâm từ đêm qua được vác về đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh. Trong tứ đại thế gia, chỉ có người của Tiêu gia còn tỉnh táo.

Sở Cuồng đi vào Lâm phủ, không có ai để ý đến hắn. Mỗi người đều đang bận rộn việc của mình. Đến tận lúc sắp đi đến chỗ ở, hắn mới nhìn thấy Phó Thanh Mộ đang đi qua đi lại vô cùng sốt ruột.

“Sở huynh!”. Phó Thanh Mộ nhìn thấy hắn mà không khác gì nhìn thấy cứu tinh: “Huynh đi xem Cửu cô nương của huynh đi, mắt trợn ngược, sắp chết tới nơi rồi!”.

Sở Cuồng ngẩn ra, trong lòng cũng đoán được nguyên do. Hắn cất bước đi vào phòng, Nhắm Cửu nằm thẳng đuột trên giường, mắt trợn ngược, tứ chi cứng đờ, cả mắt và tóc đều đã trở lại bình thường.

“Hôm qua Cửu cô nương vác thiếu chủ nhà họ Lâm về trả cho Lâm gia, sau đó quay lại. Lúc đầu Cửu cô nương còn cầm một khối vuông hời ta nhìn có oai không, chớp mắt sau đó tóc biến lại thành màu đen, Cửu cô nương đã nằm bẹp dưới đất, đúng như bây giờ, trừ con người có thể chuyển động, mọi bộ phận khác đều không cử động”.

Sở Cuồng thoáng nhìn Nhắm Cửu, thấy Nhắm Cửu cũng mở to mắt nhìn hắn, ánh mắt ngỡ ngàng đờ đẫn. Cơ thể chắc rất đau, Sở Cuồng nghĩ. Mới biến thành người đồng hóa mà đã sử dụng nhiều sức mạnh như vậy, tác dụng phụ chắc là rất lớn. “Hiện tượng bình thường”, Sở Cuồng nói: “Khối vuông cô ấy mang về đâu rồi?”.

Qua loa thế là xong rồi sao? Phó Thanh Mộ há hốc mồm, Nhắm Cửu nằm trên giường cũng sốt ruột không ngừng đảo mắt qua lại. Sở Cuồng không nhìn nàng lần nào nữa, ra ngoài tìm bực điều khiển bị nàng giật ra đó.

Phó Thanh Mộ đi tới bên cạnh Nhắm Cửu: “Thấy Sở huynh không sốt ruột lắm, dường như thương thể của cô nương không quá mức quan nghiêm trọng. Thế tại sao lại không cử động được? Cô nương có đau không?”.

Nhắm Cửu chớp mắt, cảm thấy không có chỗ nào không đau, ngay cả mí mắt cũng đau mỗi khi chớp mắt. Sở Cuồng còn nói đó là hiện tượng bình thường? Bình thường cái đầu anh ấy!

Phó Thanh Mộ thấy hay hay, chọc ngón tay vào má Nhắm Cửu: “Vậy ta chọc cô nương thể này thì có đau không?”.

Nhắm Cửu lập tức cảm thấy mặt mình đau buốt như bị kim đâm, lại không thể nào phát ra tiếng kêu được. Nhắm Cửu trợn mắt nhìn Phó Thanh Mộ, Phó Thanh Mộ vội vàng xua tay: “Được rồi được rồi, ta không chạm vào cô nương nữa, không chạm vào cô nương nữa!”.

Hai người đang âm ỉ, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập vang lên bên ngoài, nghe có vẻ người đến khá đông. Phó Thanh Mộ ra ngoài xem, Tiêu Phi đã dẫn chủ sự các môn phái võ lâm đến nơi. Chương môn các phái đi sau lưng, Tiêu Phi đều mang vẻ mặt nặng nề, ngay cả sắc mặt Tiêu Thế Lê cũng cực kì ảm đạm. Chính vì thế vẻ mặt Tiêu Phi lại càng có vẻ thờ ơ. Tiêu Phi nhìn Phó Thanh Mộ: “Tả hộ pháp và giáo chủ đâu?”.

Phó Thanh Mộ thoáng nhìn vào trong phòng, lại nhìn đám đông sau lưng Tiêu Phi. Phó Thanh Mộ không ngốc, tốt xấu gì cũng lăn lộn bao nhiêu năm trong chốn giang hồ, đương nhiên hẳn không thể nói thật với bọn họ rằng giáo chủ Kỳ Linh giáo bây giờ đang nằm bất động trong phòng được. Vì vậy hẳn nheo mắt cười: “Giáo chủ hôm qua giải quyết đám yêu quái đó xong nên hơi mệt, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng, dặn dò bất kì ai cũng không được quấy rầy”.

Trong lòng Tiêu Phi chắc cũng biết Nhắm Cửu có lẽ đã xảy ra vấn đề gì đó nên không vặn hỏi. Hắn chớp mắt nhìn, Sở Cuồng đã từ buồng trong đi ra, cầm trên tay một quả cầu ánh sáng màu lam. Trong quả cầu ánh sáng đó có một thứ màu bạc trôi lơ lửng. Mọi người có mặt thấy thứ này rất kì dị, quả cầu ánh sáng màu lam này rất giống ánh sáng chiếc đĩa bay hôm qua phát ra. Mọi người liền ồn ào bàn tán, có người thậm chí lùi lại phía sau, có lẽ cảnh tượng tối qua đã để lại ám ảnh tâm trí nặng nề đối với họ.

Sở Cuồng không hề ngạc nhiên khi thấy thần sắc của mọi người. Hắn ném thứ trong tay xuống đất, quả cầu ánh sáng màu lam lăn lông lốc tới chỗ họ đứng. Một đám cao thủ võ lâm uy phong lẫm liệt không ngờ lại vội vã lùi về phía sau.

Phó Thanh Mộ nhìn mà buồn cười. Hắn bị những nhân sĩ chính đạo này ức hiếp bao nhiêu năm nay, bây giờ thấy bọn họ hèn nhát như vậy, trong lòng cảm thấy rất hả giận.

Sở Cuồng không có biểu hiện gì, vẫn nói năng nghiêm nghị như mọi ngày: “Tại hạ biết ý đồ các vị đến đây. Đối với chuyện tối qua, tại hạ có lời xin lỗi vì không cảnh báo từ sớm. Nhưng trải qua chuyện tối qua, chắc hẳn các vị cũng đã có hiểu biết nhất định về đối thủ sắp phải đối mặt. Tại hạ có thể khẳng định với các vị, ngoài tại hạ, Nhậm Cửu và tể ti Tiêu Phi, những người ở đây không ai có thể địch nổi người đồng hóa”.

Lời Sở Cuồng nói nghe hết sức cuồng vọng, nhưng tình hình tối qua quả là như thế. Nếu không có hắn và Nhậm Cửu, sợ rằng những người ở đây đã mất mạng từ lâu rồi. Sau khi Sở Cuồng và Nhậm Cửu đuổi theo đến khu thành phía đông, nếu không có tể ti Kì Linh giáo Tiêu Phi bảo vệ, sợ rằng số người có thể đứng ở đây cũng giảm bớt một nửa.

“Cường địch đã đến trước mắt, xuất phát từ tình hình thực tế, chúng ta chỉ có cách hợp tác”. Sở Cuồng nói: “Mà để đạt được lợi ích lớn nhất trên chiến trường, trong thời gian hợp tác, các vị chỉ có nghe theo lệnh của ta mới có thể giành được thắng lợi lớn nhất”.

Hắn nói xong câu này, xung quanh im lặng một lát.

“Người bắt chúng ta phục tùng Kì Linh giáo sao?”.

Sau lời dị nghị này, mọi người có mặt đều lắc đầu: “Như vậy sao được!”.

“Kì Linh giáo là bang môn tà đạo, võ lâm chính phái bọn ta sao có thể nghe các ngươi chỉ huy được?”.

“Hoang đường! Có chết ta cũng không nghe lệnh của tên nhóc nhà ngươi”.

Sở Cuồng gật đầu: “Được, vị này thà chết không nghe thì có thể rời khỏi đây!”.

Mọi người nghe vậy sững sốt, bầu không khí lại trở nên im lặng. Phó Thanh Mộ phì cười rất không đúng lúc. Ông già “râu bạc” thà chết đó thì tức giận đến mức sắc mặt tối sầm, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không bỏ đi.

“Tại hạ trình bày rất rõ ràng về tình hình hiện nay. Nếu nhất thiết phải diễn đạt bằng cách các vị có thể hiểu được thì đó là: Hoặc là phục tùng, hoặc là chờ chết”. Giọng điệu của Sở Cuồng không thay đổi, nhưng nội dung lại làm sắc mặt các vị chuông môn hết trắng lại xanh.

Chương 58

Một hồi lâu không ai nói gì, sau đó Tiêu Phi mới chậm rãi mở miệng: “Tả hộ pháp của bản giáo là người thẳng tính nghĩ sao nói vậy. Những lời của tả hộ pháp cũng là ý của Tiêu Phi. Sự thật đã bày ra trước mắt, hiện nay trừ Kì Linh giáo ta, không ai có thể địch được yêu tà như hôm qua. Các vị sợ là không hề hiểu gì về bọn chúng. Mấy năm nay Kì Linh giáo ta dù hành sự không giống chư vị trong giang hồ nhưng cũng không phải hạng người giậu đổ bìm leo. Đại

địch trước mắt, trong lúc sinh tử tồn vong, mong các vị gác lại thành kiến, hợp tác với giáo ta để giành lấy một con đường sống. Ta dừng lời tại đây, các vị cứ suy nghĩ cho kĩ”.

Tiêu Phi nói khách sáo nhưng vẻ mặt lại không quá nhiệt tình, như thể người ta lựa chọn thế nào cũng không quan tâm. Phó Thanh Mộ lo lắng trong lòng, nếu những người này thật sự cứng nhắc, người ta cảm thấy người ngạo mạn nên không hợp tác với người thật... Đến lúc đó với sức của một giáo, Kì Linh giáo cũng không thể nào đối đầu với triều đình được...

“Tiêu gia đồng ý hợp tác với Kì Linh giáo”. Trong yên lặng, Tiêu Thế Lệ là người đầu tiên lên tiếng làm tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Phó Thanh Mộ nhìn Tiêu Thế Lệ, lại nhìn Tiêu Phi. Thảo nào hấn kiêu ngạo như vậy, thì ra đã tóm được đầu rồng rồi!

Sở Cuồng gật đầu: “Tiếp theo ta sẽ dạy các vị kiến thức cơ bản có liên quan đến sinh vật không mang hình người và cho các vị biết vị trí tàu mẹ của quân địch”. Hấn xoay tay, không biết móc từ đâu ra một khẩu súng. Mất chuyển thành màu đỏ, khẩu súng trong tay nháy mắt đã biến thành một thanh trường kiếm màu đen. Sở Cuồng vung kiếm chém vào quả cầu ánh sáng màu lam ném ra lúc nãy. Quả cầu ánh sáng vỡ vụn, khối vuông màu bạc trong đó rơi xuống đất. Lúc này mọi người mới phát hiện bên trong quả cầu ánh sáng đó không có sợi dây nào treo khối vuông màu bạc. Vừa rồi chính khối vuông này tự trôi lơ lửng trong quả cầu ánh sáng.

Sở Cuồng bước tới, nhặt khối vuông lên nắm trong tay: “Tư liệu về quân địch ở đây. Ngoài ta ra, không ai đọc được. Người nào không muốn hợp tác với chúng ta có thể rời khỏi đây”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Phó Thanh Mộ cười cười, không nghe tiếp nữa mà đi vào trong phòng, thấy Nhậm Cửu vẫn đang nằm đảo mắt. Phó Thanh Mộ cảm khái vỗ vỗ cánh tay Nhậm Cửu: “Cửu cô nương, bây giờ cô nương đã nhất thống giang hồ rồi đấy”. Nhậm Cửu thì đau gần chết vì hai cái vỗ này của Phó Thanh Mộ...

Suốt cả ngày, Sở Cuồng và Tiêu Phi mượn đại sảnh nghị sự của nhà họ Lâm, trao đổi với nhân sĩ các phái giang hồ và đưa ra đường lối công thủ cơ bản. Đến khi trời tối, thái độ của tất cả mọi người đối với Sở Cuồng đã thay đổi hoàn toàn. Ngay cả mấy lão già xưa nay nổi tiếng cao ngạo cũng không khỏi cảm khái anh hùng xuất hiện thiếu niên. Tiêu Phi cũng trêu hấn: “Tài thao lược của Sở huynh làm cảm phục bao nhiêu anh hùng, chỉ một ngày đã đủ để danh chấn giang hồ. Sau này nhất định sẽ trở thành một giai thoại”.

Sở Cuồng lại cảm thấy rất bình thường: “Phạm vi kiến thức của ta rộng hơn tất cả mọi người ở đây cộng lại. Không cần sùng bái ta một cách mù quáng vì việc này”.

Tiêu Phi lập tức yên lặng. Các nhân sĩ võ lâm còn chưa rời khỏi đại sảnh nghị sự cũng thấy hơi xấu hổ.

Bỗng nhiên có người nhớ tới một chuyện, mở miệng hỏi: “Giáo chủ Kì Linh giáo vì sao không tham dự buổi nghị sự hôm nay?”.

Sở Cuồng ngăn người. Hôm nay trong đầu toàn nghĩ đến các loại phương châm bố trí chiến lược, hẳn quả thật không có thời gian nghĩ đến Nhậm Cửu. Bây giờ có người nhắc tới, hẳn mới nhớ tới Nhậm Cửu... Nhậm Cửu e là bây giờ vẫn còn nằm trên giường không thể động đậy...

“Bọn ta sẽ tự báo cho giáo chủ kết quả hôm nay”. Tiêu Phi vừa trả lời người đó, chợt nghe thấy Sở Cuồng hỏi: “Nhà bếp ở đâu?”.

Sở Cuồng bưng một bát cháo trở lại tiểu viện, không thấy bóng dáng Phó Thanh Mộ đâu. Nhậm Cửu đang nằm nhắm mắt trên giường, nghe tiếng bước chân, nàng lập tức mở mắt ra. Thấy Sở Cuồng bưng một chiếc bát đến, mắt nàng lập tức sáng lấp lánh. Nhưng thân thể vẫn không thể nhúc nhích, nàng nhìn Sở Cuồng đầy chờ mong, Sở Cuồng ngồi xuống bên giường, nói: “Theo tính toán của anh, chắc em còn sáu canh giờ không thể cử động được. Anh có thể đoán được bắp thịt và khung xương em hiện có hệ số đau đớn bao nhiêu. Cho nên bây giờ em có hai lựa chọn. Một là nhịn đói, đợi ngày mai có thể cử động sẽ tự dậy ăn. Hai là chịu đau, anh dứt cháo cho em. Chọn cách thứ nhất chộp mắt một cái. Chọn cách thứ hai chộp hai cái”.

Nhậm Cửu chộp liền hai cái không hề do dự.

Nghĩ cũng phải, hôm qua ăn cơm tối xong đã bắt đầu chiến đấu cường độ cao, đánh nhau suốt một buổi tối, cả ngày hôm nay không ăn gì, chắc đã đói lắm rồi. Sở Cuồng đặt bát cháo xuống bên cạnh, cúi xuống đỡ Nhậm Cửu dậy, để nàng ngồi dựa vào lòng hẳn cho tiện dứt cháo. Chỉ có mấy cử động nhẹ nhàng như vậy mà Nhậm Cửu đã đau tới mức môi run rẩy.

Sở Cuồng trước giờ là một người không thích trách móc người khác. Kể cả khi tổng kết sự kiện, thái độ của hẳn luôn rất khách quan. Nhưng bây giờ thấy Nhậm Cửu như vậy, không biết vì sao trong lòng hẳn lại sinh ra cảm giác vừa tức giận vừa thương xót: “Lúc anh nói với em các kiến thức về người đồng hóa thì em làm gì?”.

Em ngủ, em đập muỗi, em ngăn người nhìn anh... Nhậm Cửu trời sinh không phải một học trò ngoan, cho dù phụ tử là Sở Cuồng cũng vẫn không nghe giảng được, cho nên bây giờ chịu đau là đáng đời. Nhậm Cửu thở dài trong lòng, sau đó một thìa cháo nóng được dứt vào miệng nàng.

Sở Cuồng nâng hàm dưới Nhậm Cửu lên, ngón tay vuốt xuôi cổ họng Nhậm Cửu, cháo trong miệng tự nhiên trôi xuống bụng. Thìa thứ hai cũng dứt như vậy. Nhậm Cửu có cảm giác bây giờ mình như một con vịt bị người ra nhồi đầy bánh dứt vào miệng, sau đó vuốt cổ cho đồ ăn chạy xuống dạ dày.

Cảm giác đau đớn khi ngón tay Sở Cuồng vuốt dọc cổ họng làm Nhắm Cửu cực kì khó chịu, vừa nuốt vừa chớp mắt liên tục. Sở Cuồng dừng lại, thấy đôi mắt Nhắm Cửu hơi đỏ lên vì kích thích theo phản xạ, trong lòng Sở Cuồng lại có một sự xót xa vô cớ mà chính hắn cũng không hiểu được. Biết rõ đây chỉ là đau đớn da thịt chứ không có tổn hại gì đối với cơ thể nàng, nhưng hắn vẫn cảm thấy... đau đớn vì sự đau đớn của nàng.

Sở Cuồng khẽ thở dài: “Vậy thì không ăn nữa nhé”.

Đau thế này, cũng đành phải không ăn nữa vậy. Ít nhất cũng được bón hai thìa cháo, dạ dày dù ít dù nhiều cũng ấm lên.

Sở Cuồng đỡ Nhắm Cửu nằm xuống, sau đó kéo ghế đến ngồi bên cạnh.

“Hôm nay các phái võ lâm đều đồng ý hợp tác với chúng ta, đồng thời nghe theo sự chỉ huy của anh. Nhưng có thể thấy nhiều người trong lòng vẫn còn bất bình. Hôm nay anh đã nói với bọn họ về điểm yếu của người đồng hóa và sinh vật không mang hình người, sau này có thể sẽ có người bất bình lợi dụng điều này để đánh lén em. Em chú ý nhé”.

Nhắm Cửu chớp chớp mắt.

Sở Cuồng thở dài một tiếng: “Em không biết điểm yếu của mình ở đâu đúng không? Lần trước anh dạy...”. Hắn bóp trán: “Thôi được rồi. Em nhớ kĩ, trong trạng thái người đồng hóa, bất cứ vết thương nào cũng có thể nhanh chóng liền lại, kể cả nội tạng, chỉ trừ một chỗ”. Sở Cuồng ấn lên vị trí trái tim Nhắm Cửu: “Bất cứ lúc nào cũng phải nhớ bảo vệ nó cẩn thận”.

Nhắm Cửu hiểu ra, chợt nhớ tới chuyện không lâu trước đây, Sở Cuồng và Phó Thanh Mộ ác đấu trong hang núi đằng sau thác nước, Phó Thanh Mộ cướp súng phi quân dụng của Sở Cuồng, sau đó bắn một phát vào tim hắn. Sau đó bọn họ từ dưới nước bò lên, Sở Cuồng nằm trọn ba ngày như người chết mới tỉnh lại. Khi đó Nhắm Cửu không hề nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy vũ khí của Sở Cuồng rất lợi hại nên đã gây ra tổn thương rất lớn đối với hắn.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó dù hắn không biến thành người đồng hóa nhưng ít nhất cũng có bộ quần áo đao thương bất nhập, chống đỡ khẩu súng phi quân dụng gì đó chắc không có vấn đề gì. Nhưng hắn lại nằm lâu như vậy, xem ra vị trí trái tim quả thật là điểm yếu...

Có điều nói đi cũng phải nói lại, trái tim của ai mà chẳng là điểm yếu? Ai bị đâm một đao vào tim mà không chết thẳng cẳng?

Nhắm Cửu đang nghĩ vậy thì Sở Cuồng đột nhiên ngẩng đầu, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Người đi vào là hai anh em Lâm Cẩm Phong và Lâm Cẩm Tố. Nhắm Cửu nhắm mắt giả vờ ngủ, giữa giường Nhắm Cửu và vào cửa ra có một tấm bình phong. Sở Cuồng đi ra bên ngoài bình phong, hỏi: “Hai vị vì sao đến thăm giữa đêm khuya?”.

Lâm Cẩm Phong nói: “Kẻ bắt tài này hôm nay hôn mê cả ngày, vừa rồi mới tỉnh lại...”. Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nghe nói giáo chủ cũng nằm nghỉ trong phòng cả ngày, phải chăng giáo chủ đã bị thương?”.

Lần đầu tiên được người khác gọi là giáo chủ với giọng điệu nghiêm túc như vậy, tâm can Nhậm Cửu phía sau bình phong cũng run rẩy.

“Mệt mỏi quá độ thôi, nghỉ ngơi một đêm là được”. Sở Cuồng hỏi lại: “Hai vị có chuyện quan trọng gì sao?”.

Lâm Cẩm Phong đột nhiên cúi người vái Sở Cuồng: “Cẩm Phong đêm khuya quấy quả, một là để cảm ơn hai vị hôm qua đã cứu mạng. Nghe nói hôm nay tả hộ pháp và tế ti đề xuất chuyện hợp tác với đồng đạo võ lâm, sau này nhà họ Lâm sẽ dốc sức phối hợp. Hai là...”, hắn dừng lại một lát: “Hôm qua tại hạ đi theo hai vị đến khu phía đông thành Giang Châu, tại đó đã nhìn thấy... đầu... của phụ thân tại hạ... Đó có phải là thật không?”.

Lâm Cẩm Phong đến giờ vẫn không thể tin được những gì hắn chứng kiến hôm qua. Người cha mà hắn luôn kính trọng từ nhỏ không ngờ lại can tâm tình nguyện làm tay sai cho đám tà ma, cuối cùng còn cắn lên vai hắn.

Nếu không có hòn đá của Nhậm Cửu ném thùng đầu, chỉ sợ cánh tay hắn đã bị cắn đứt một miếng. Chuyện này còn đả kích Lâm Cẩm Phong hơn chuyện phụ thân hắn bị tà ma bắt đi.

“Là thật”.

Hai tiếng kiên định của Sở Cuồng khiến đôi mắt Lâm Cẩm Phong trông rộng một lát. Lâm Cẩm Tô phía sau hắn cũng nắm chắc nắm đấm: “Tại sao phụ thân lại...”.

Sở Cuồng lại nói: “Cái đầu đó đúng là của phụ thân các hạ, nhưng ông ta bị người khác điều khiển, không hề có ý thức của chính mình”. Sở Cuồng nói sơ qua về người đồng hóa và thí nghiệm của Bạch Quý cho Lâm Cẩm Phong nghe.

Chương 59

Sau khi nghe xong, Lâm Cẩm Phong im lặng không nói gì. Lâm Cẩm Tô thì tức giận đến run cả người, vỗ bàn giận dữ quát lớn: “Đồ khốn khiếp! Quả thực không coi người ta là người nữa!”.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Nhậm Cửu nghĩ thầm trong lòng, đúng thế, chiếc bục kim loại trong gian phòng kim loại đó quả là giống thớt trong bếp, đặt người ta lên như thịt cá, cầm kim đâm một phát rồi vút đi không chút do dự. Nhậm Cửu nghĩ, nếu mình không quen Tiêu Phi thì chỉ sợ là còn không bằng nguyên liệu nấu ăn trong mắt ả Thần Y đó... “Sở huynh!”. Sau khi yên lặng một hồi lâu, Lâm Cẩm Phong lại lên tiếng: “Theo lời Sở huynh, ác nhân Bạch Quý đó giờ đây đã không chế cả đương kim thánh thượng. Như thế sau này chúng ta nên hành sự thế nào?”.

Sở Cuồng bình tĩnh nhìn hấn: “Tất nhiên là nên lật đổ chính quyền bù nhìn, sau đó bắt Bạch Quý”.

Lâm Cẩm Phong kinh ngạc, Lâm Cầm Tố hoảng sợ hít mạnh một hơi: “Lật đổ!”.

“Ồ, nếu không việc gì ta phải mượn sức các vị?”.

“VẬY sau này chúng ta phải... đối đầu với triều đình?”.

Sở Cuồng gật đầu, ngữ điệu bình tĩnh: “Không sai. Hôm nay ta đã tiến hành bàn bạc với nhân sĩ các phái võ lâm. Nếu không có gì bất ngờ, hai mươi ngày sau chúng ta sẽ dùng vũ lực cướp lấy quyền lực hành chính của thành Giang Châu. Một tháng sau Tiêu gia sẽ lấy danh nghĩa loại bỏ gian thần phát cờ khởi nghĩa, lựa chọn thời cơ thích hợp, lấy thành Giang Châu làm bàn đạp đánh hạ hai trọng điểm quân sự là Sở Châu và Từ Châu trước, sau đó tiến thẳng lên phía bắc, tấn công Yên Kinh”.

Lâm Cầm Tố nghe mà tròn mắt há mồm kinh ngạc. Sau khi yên lặng, Lâm Cẩm Phong bình tĩnh hỏi: “Thứ cho Cẩm Phong ngu dốt, Cẩm Phong có một câu hỏi khác, vừa rồi Sở huynh cũng nói, người đồng hóa và sinh vật không mang hình người mà gã Bạch Quý đó nghiên cứu có sức mạnh rất lớn, chúng ta không có khả năng địch lại. Bây giờ Bạch Quý đã khống chế thiên tử, e rằng trong quân đội cũng có sự tồn tại của loại quái vật đó, chúng ta nên chống cự thế nào?”.

“Khoa học kỹ thuật lạc hậu của các vị không thể chống lại được”. Sở Cuồng luôn nói thẳng, không chút e dè: “Các vị chỉ cần học được cách tự bảo vệ mình dưới tay bọn chúng trong thời khắc nguy cấp là được. Sau này nếu gặp bọn chúng trên chiến trường, vừa thấy bọn chúng phải lập tức rút lui”.

Lâm Cầm Tố tỏ vẻ hơi khinh thường: “Đó chẳng phải là đào ngũ sao?”.

“Đó là rút lui chiến lược. Ta sẽ giải quyết bọn chúng”.

“Một... một mình các hạ?”.

Sở Cuồng trầm ngâm một lát: “Có lẽ còn phải nhờ đến Nhậm Cửu. Sinh vật không mang hình người không phải phạm vi các vị cần quan tâm đến. Trong thời gian tiếp theo các vị chỉ cần làm tốt chức trách của mình là được. Những chuyện khác không cần hỏi nhiều”.

Ra khỏi tiểu viện, Lâm Cầm Tố vẫn còn chưa hết lo lắng: “Ca ca, hai người này thật sự rất lạ. Ca ca có nhớ lúc trước muội nói với ca chuyện muội gặp phải ở Thanh Lộc môn không? Khi đó người cứu muội ra khỏi hang ổ sơn tặc đó chính là bọn họ, nhưng khi đó bọn họ không có một chút quan hệ nào với Kì Linh giáo. Chỉ sau một thời gian ngắn, tại sao một người lại tự nhiên trở thành giáo chủ Kì Linh giáo, một người thì trở thành tả hộ pháp...”.

“Bọn họ và đám quái vật đó là kẻ thù, lại có thể chiến thắng những quái vật đó. Chỉ riêng hai điểm này đã đủ để bọn họ được tin cậy rồi. Tiêu thế bá là

người thế nào muội biết rồi đây. Ông ấy đã quyết định tin tưởng bọn họ, thậm chí sẵn sàng hạ mình hợp tác với Kì Linh giáo, nếu không liên quan đến sống chết, Tiêu thế bá sao lại nhân nhượng như thế? Cho dù thân phận của hai người này có điếm đáng ngờ nhưng chúng ta vẫn phải tin tưởng”.

“Nhưng muốn đổi đầu với triều đình...”.

“Thì cũng đành phải đổi đầu với triều đình”.

Lâm Cầm Tố yên lặng cân nhắc lợi hại rồi thở dài một tiếng, cúi đầu đồng ý.

Trong phòng đã yên tĩnh lại. Sở Cuồng đi ra phía sau bình phong, thấy Nhắm Cửu vẫn đang mở mắt liền lấy khối vuông màu bạc trong áo ra. “Đây là tư liệu của Bạch Quý. Hắn lệnh cho đám người đồng hóa thất bại đó đến chỗ đĩa bay rơi xuống là để lấy về thứ này”. Sở Cuồng khen Nhắm Cửu: “Em đã lấy được nó, làm rất tốt!”.

Nhắm Cửu chớp mắt, trong lòng vui như nở hoa. Sở Cuồng thật sự rất ít khi khen ngợi nàng.

“Hôm nay anh đã đưa ra một phần nội dung trong đó cho các phái võ lâm để giành lấy sự tín nhiệm của họ”. Hắn nói, đầu ngón tay chạm nhẹ vào một điếm trên khối vuông màu bạc đó. Khối vuông bay lên lơ lửng, hàng loạt kí tự hiện lên trong mắt Sở Cuồng, giọng nữ cứng ngắc đó lại vang lên trong gian phòng yên tĩnh.

“Tư liệu hạm đội. Phương vị tàu mẹ. Quỹ đạo gần nhất...”. Cùng với giọng nữ này, một chùm ánh sáng từ khối vuông chiếu ra tạo thành một hình ảnh ba chiều trong không trung. Nhắm Cửu không hiểu gì về nội dung giọng nữ báo cáo, mắt lại bị hình ảnh ba chiều này thu hút. Nhắm Cửu kinh ngạc tròn mắt nhìn chùm ánh sáng dần tạo thành một chiếc thuyền lớn hình thanh kiếm trong tầm nhìn của mình.

“Chủng loại tàu mẹ: Đại kiếm số 2. Hao tổn của tàu mẹ...”.

Biết Nhắm Cửu nghe không hiểu, Sở Cuồng chủ động giải thích: “Tính đến nay, những tư liệu hiện thị trong này đều là tin tốt có lợi cho chúng ta. Tình hình của Bạch Quý còn khó khăn hơn anh tưởng. Qua tư liệu có thể thấy nguồn năng lượng trên tàu mẹ của hắn hao tổn nghiêm trọng mà không thể bổ sung, hắn đã chủ động vứt bỏ tàu mẹ trên quỹ đạo gần nhất. Để tiến hành nghiên cứu người đồng hóa, hắn đã chuyển hết năng lượng còn lại trên tàu mẹ sang ba chiếc tàu con gồm hai chiếc tàu nghiên cứu, một chiếc tàu quân sự. Hôm qua chúng ta đã phá hủy một chiếc tàu nghiên cứu dùng để thu thập vật liệu thí nghiệm, chiếc còn lại có thể là chiếc đã bắt em và Tiêu Phi lần trước. Còn chiếc tàu quân sự hiện nay tạm thời không có tư liệu. Theo phỏng đoán của anh, Bạch Quý nhất định đang ở trên chiếc tàu quân sự đó. Mà hắn phải không chế hoàng đế nên đương nhiên không thể ở quá xa hoàng đế. Theo suy luận của anh, hắn đang ở gần kinh thành. Tàu quân sự không dễ đối phó như chiếc tàu nghiên cứu hôm qua, anh phải lấy lại cơ giáp của anh trước”.

Nhằm Cửu chớp mắt một cái tỏ ý tán đồng.

“Điều này đáng mừng là trong những tư liệu này có tin tức về cơ giáp của anh”. Hấn hất ngón tay lên, công trình xây dựng xuất hiện trên hình ảnh làm Nhằm Cửu sửng sò. Dù từ trước đến nay chưa bao giờ đến kinh thành nhưng Nhằm Cửu cũng biết, trừ hoàng đế, trên đời này không có người nào chán sống dám xây nhà toàn cung điện lầu gác nguy nga như thế.

Vật là bọn họ sắp phải đến hoàng cung lấy đồ? Nhằm Cửu nghĩ lại thì thấy cũng bình thường. Sở Cuồng đã bàn bạc với nhân sĩ các phái võ lâm về việc tạo phản rồi, trước đó bọn họ cũng nói phải đi giết hoàng đế. So với những chuyện này, bây giờ bọn họ đến hoàng cung lấy đồ thì đâu có gì là to tát?

“Ngoài ra...”, ngón tay Sở Cuồng lại chạm vào khối vuông: “Còn có tin tức về nguyên giáo chủ Kỳ Linh giáo”. Ánh sáng trên khối vuông thay đổi, chiếu ra hình ảnh một người phụ nữ. Nhằm Cửu nhận ra người này chính là người phụ nữ lần trước đã tiêm thuốc đồng hóa cho mình.

“Quý Thần Y”, Sở Cuồng nói: “Trẻ mồ côi Bạch Quý nhận nuôi từ nhỏ. Lần trước khi Tiêu Phi nhắc tới cái tên này thì anh đã lờ mờ đoán được, nhưng không ngờ lại là cô ta thật”. Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Nhằm Cửu, Sở Cuồng giải thích: “Cùng Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh toàn là tâm phúc của hắn, có chí hướng giống như hắn. Anh không nghĩ ra bất cứ lí do nào để Quý Thần Y phản bội Bạch Quý”.

Sở Cuồng cất khối vuông đi rồi nói tiếp: “Còn có một số tin tức bị mã hóa anh chưa phá giải được. Hiện nay trừ tin tức về Quý Thần Y và cơ giáp của anh còn bảo mật đối với nhân sĩ các phái võ lâm, các tư liệu khác đều đã được chia sẻ. Ngày mai nhìn thấy Tiêu Phi, em chú ý đừng lỡ miệng”.

Nhằm Cửu chớp mắt tỏ ý đã hiểu. Nhưng sáng hôm sau tỉnh lại, Nhằm Cửu phát hiện mình có muốn lỡ miệng cũng không được. Bắp thịt trên người mặc dù vẫn đau nhức, xương cốt vừa cử động đã kêu lách cách, nhưng Nhằm Cửu tốt xấu gì cũng đã có thể ngồi dậy đi lại được, ăn cháo cũng không đến mức có người bón cho mà vẫn đau đến không nuốt được. Nhưng Nhằm Cửu há miệng cố gắng mãi mà không nói được. Nhằm Cửu hoảng sợ nghĩ, chẳng lẽ mình bị câm rồi?

Sở Cuồng kiểm tra cho Nhằm Cửu một lượt: “Thanh đới không có vấn đề, cổ họng cũng không có gì khác thường. Dự đoán sơ bộ là thần kinh căng thẳng dẫn đến tạm thời không thể phát âm. Để buổi chiều thử lại xem sao”. Nói xong không ngờ hấn lại bỏ mặc Nhằm Cửu, đi thẳng tới phòng nghị sự để trao đổi cụ thể hơn về kế hoạch sắp tới.

Nhằm Cửu há miệng ê a kể khổ với Phó Thanh Mộ. Phó Thanh Mộ hết sức thông cảm vỗ lưng nàng “Hiểu, ta hiểu. Cô nương nói Sở huynh không quan tâm đến cô nương chút nào đúng không? Không sao, không sao. Chỉ là Sở huynh quá bận thôi. Để ta xuống bếp lấy trộm một cái đùi gà mang về an ủi cô nương. Chờ một lát nhé!”.

Phó Thanh Mộ đi ra ngoài, nhưng hẳn đi rất lâu mà không quay lại. Nhắm Cửu hơi buồn bực có khi hẳn lấy trộm đùi gà cho vào mồm hẳn rồi. Nhắm Cửu hơi bất mãn, đứng dậy đi ra ngoài. Ra khỏi tiểu viện, đi qua hai chỗ rẽ trên đường xuống bếp. Nhắm Cửu nhìn thấy năm, sáu thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi chắn trước mặt Phó Thanh Mộ. Một kẻ to tiếng chửi mắng: “Tên đạo sĩ quỷ đồ nhà ngươi là cái thá gì, dám dựa bóng Kì Linh giáo mà sai khiến bọn ta sao!”.

Phó Thanh Mộ cười cười: “Ta chỉ bảo các ngươi nhường đường, vậy mà lũ nhóc các ngươi bảo ta sai khiến? Các ngươi còn chắn đường ta nữa, ta sẽ không ăn cái đùi gà này mà uống máu các ngươi luôn”.

“Láo toét!”.

“Tên đạo sĩ đôn mạt!”.

“Hôm nay ta phải cho nhà ngươi một trận”.

Một thiếu niên rút chiếc roi bên hông ra quát về phía Phó Thanh Mộ. Phó Thanh Mộ nhếch miệng cười lạnh, vung tay ra, nhưng còn chưa tóm được ngọn roi đó đã thấy một hòn đá bay tới đập gãy đôi ngọn roi.

Nhắm Cửu gầm lên chạy tới: “Đám ranh con vô giáo dục! Cây đồng người bắt nạt người khác!”. Mắt Nhắm Cửu lóe ánh đỏ, mấy thiếu niên thấy vậy lập tức sợ tè ra quần, vội vàng bỏ chạy.

Phó Thanh Mộ cười uể oải với Nhắm Cửu: “Ai da, giáo chủ của chúng ta đúng là oai phong, chỉ quát một tiếng... O, cô nương có thể nói được rồi à?”.

Nhắm Cửu cũng sờ sờ cổ họng. “Hình như thế”. Nhắm Cửu nhìn Phó Thanh Mộ, cảm động đến rơi nước mắt: “Anh bị bắt nạt đúng là tốt thật, tôi thấy vậy cuống lên, thế là có thể quát ra tiếng được”.

Phó Thanh Mộ nghe vậy dở khóc dở cười: “Rất cảm ơn giáo chủ đã sốt ruột đến mức khỏi cả á khẩu để bênh vực đạo sĩ ta”.

Nhắm Cửu cười sáng khoái, vỗ vai hẳn: “Không cần khách sáo, chúng ta là huynh đệ mà”.

Phó Thanh Mộ nghe vậy, liền cười tươi hơn một chút.

Đột nhiên có tiếng hô như tiếng tuyên thệ từ tiền viện vọng đến. Nhắm Cửu ngạc nhiên quay sang nhìn Phó Thanh Mộ: “Họ đang làm gì thế?”.

Phó Thanh Mộ cũng lắc đầu: “Tuyên thệ trước khi xuất quân à?”.

Nhắm Cửu nhìn quanh, chật vật bám vào cây liễu trèo lên tường nhìn về phía trước. Tại tiền viện, người chủ sự các phái võ lâm đều cầm một bát rượu giơ cao quá đỉnh đầu, giọng trầm hùng gầm lên một câu Nhắm Cửu nghe không rõ lắm, sau đó mọi người cùng ngẩng đầu uống cạn bát rượu. Trên bục, gia chủ tứ đại thế gia, Tiêu Phi và Sở Cuồng cũng cùng uống cạn bát rượu, sau đó đồng loạt đập chiếc bát to trong tay xuống đất.

Mọi người xung quanh không ai nói gì, Sở Cuồng tiến lên hai bước, cao giọng nói: “Ta biết cho dù là lúc này, các vị cũng vẫn tràn ngập hoài nghi đối với ta. Nhưng bất kể trong lòng các vị có nghi vấn gì, chỉ cần các vị tin tưởng điều này là được: “Ta sẽ đưa các vị đến chiến thắng!”.

Nhằm Cửu nghe đến đây cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Người đàn ông đang nói đó, người đàn ông đứng trên bục là người nàng thích, là người của nàng.

“Thật là náo nhiệt”. Phó Thanh Mộ cũng đã trèo lên tường, đột nhiên quay sang hỏi Nhằm Cửu: “Nhưng mà bọn họ tổ chức đại hội tuyên thệ sao không mời giáo chủ đến? Dù chỉ là trang trí cũng nên có mặt chứ”.

Nhằm Cửu ngây người. Đúng vậy, tại sao không mời giáo chủ này đến? Nhằm Cửu mấp má môi, nhìn Phó Thanh Mộ với vẻ mặt như sắp khóc: “Tôi... giáo chủ như tôi... giáo chủ như tôi...”.

Phó Thanh Mộ thở dài vỗ vai Nhằm Cửu: “Ngoan ngoan nghe lời, sau này ngoan ngoan nghe lời là được. Đừng nghĩ nhiều nữa”.

Chương 60

Mới sáng sớm mà Nhằm Cửu đã bị tiếng luyện binh bên ngoài đánh thức.

Sau khi ở lại Giang Châu hơn mười ngày, các phái võ lâm đã thừa nhận địa vị của Kì Linh giáo, chương môn các phái cũng ủy thác Sở Cuồng dùng phương pháp của hắn huấn luyện cao thủ các phái để tổ chức những nhân sĩ võ lâm đã quen tự do này thành một đội quân trong thời gian ngắn nhất.

Cùng với việc địa vị Sở Cuồng và Kì Linh giáo nhận được sự coi trọng chưa từng có, thân phận của Nhằm Cửu cũng thuyên lên theo nước, từ tiểu viện hẻo lánh đã chuyển tới đông sương phòng ngay bên cạnh chính viện. Đồ đạc trong phòng tốt hơn tiểu viện trước rất nhiều, dưới đất có trải thảm mềm, giường bằng gỗ tử đàn được chạm trổ, ngay cả chậu rửa mặt cũng thay chậu gỗ bằng chậu đồng vàng chóc. Tất cả việc ăn mặc ở đều được đãi ngộ cao hơn vài ba bậc, nhưng điểm không tốt duy nhất chính là Nhằm Cửu không ngủ nướng được nữa.

Mỗi ngày chỉ cần Sở Cuồng bắt đầu luyện binh bên ngoài, chỗ Nhằm Cửu nằm sẽ âm ỉ không ngủ được. Không phải việc cách âm trong Lâm phủ không tốt, như Phó Thanh Mộ, ngày nào hắn cũng ngủ ngon hơn Nhằm Cửu nhiều. Tất cả đều bởi ngũ quan của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, tiếng động nhỏ xíu cũng được khuếch đại lên mấy lần trong tai nàng khiến nàng không thể ngủ yên được.

Nhằm Cửu tung chăn bật dậy. Nha đầu ngoài cửa lập tức đi vào đổ nước nóng, lấy quần áo mới cho nàng. Bây giờ trong chôn võ lâm không ai không biết giáo chủ Kì Linh giáo chỉ là một giáo chủ bù nhìn có sức mạnh khủng

kiếp, người quyết định thật sự là đại tể ti Tiêu Phi và tả hộ pháp Sở Cuồng. Nhưng cho dù mọi người đều biết điều này thì cũng không ai dám bắt kính với Nhắm Cửu... Ai bảo nàng có một sức mạnh kinh người chứ...

Đám thị nữ chuẩn bị xong xuôi liền lui ra ngoài, bọn họ biết ngày nào Nhắm Cửu cũng tự mình rửa mặt chải đầu mặc quần áo, không thích có người khác đứng nhìn bên cạnh. Hôm nay Nhắm Cửu như thường lệ chải tóc xong xuôi, mặc quần áo mới vào, thắt dây lưng, miệng tặc lưỡi xốt xa: “Thêu thùa những thứ này phải mất bao nhiêu tâm tư? Mỗi ngày một bộ quần áo mới, đúng là không hưởng hết phúc được”.

Còn vì sao bây giờ mỗi ngày Nhắm Cửu đều mặc quần áo mới? Không phải vì thân phận của Nhắm Cửu là giáo chủ Kỳ Linh giáo mà là bởi vì có lần Lâm Cẩm Phong hỏi Nhắm Cửu thích quần áo kiểu gì. Khi đó Nhắm Cửu thấy khó hiểu, vì sao đại thiếu gia nhà họ Lâm lại tò mò về sở thích của mình như thế? Nhắm Cửu đưa mắt nhìn, một loạt nam bộc nữ tì nhà họ Lâm phía sau thiếu gia đều ăn mặc đẹp hơn mình. Nhắm Cửu nghĩ bụng, có lẽ thiếu gia nhà người ta không thích chơi với những người ăn mặc không đẹp. Thế là Nhắm Cửu tươi cười nói với Lâm Cẩm Phong: “Bộ quần áo này của tôi mấy ngày hôm trước đánh giết nhiều quá, hình như là hơi cũ rồi. Nếu tiện thì anh mang cho tôi mấy bộ đồ nam mới là được”.

Thế là sau đó mỗi buổi sáng thức dậy. Nhắm Cửu đều có quần áo mới để mặc, không phải là kiểu dáng quần áo nam giới nhưng lại được thiết kế rất gọn gàng, có lẽ là phòng may vá đã phải thức suốt đêm để làm ra.

Ngày đầu tiên mặc bộ quần áo may riêng, Nhắm Cửu vừa soi gương đã bị chính mình trong gương làm choáng ngợp. Nhắm Cửu khen quần áo mới không dứt lời, tìm Lâm Cẩm Phong cảm ơn hẳn, nhân tiện hỏi bộ quần áo này là ai thiết kế, sao có thể hợp với mình như vậy. Lâm Cẩm Phong chỉ cười: “Sân nghiệp nhà họ Lâm có một cửa hàng quần áo. Khi còn bé Cẩm Phong cũng từng xem thợ may may đo quần áo nên cũng biết được chút ít. Hôm đó cô nương nói muốn mặc quần áo nam giới, tại hạ suy nghĩ, cảm thấy nữ nhi mặc đồ nam giới dù sao cũng không ổn, buổi tối chợt nảy ra ý tưởng nên mới vẽ kiểu mẫu áo giao cho phòng may vá. Cửu cô nương thích bộ quần áo này thì Cẩm Phong vui mừng lắm lắm!”.

“Là do anh vẽ sao?”, Nhắm Cửu kinh ngạc, cười hì hì nhìn hẳn: “Lâm gia công tử đúng là đa tài. Nếu ngày nào tôi cũng được mặc quần áo đẹp như vậy thì chắc là vui lắm”.

Khi đó Lâm Cẩm Phong chỉ mỉm cười nhìn Nhắm Cửu. Thế là từ hôm đó trở đi, đến tận bây giờ, mỗi buổi sáng Nhắm Cửu đều nhận được một bộ quần áo đẹp để trông rất oách.

Nhắm Cửu cho là thiếu gia nhà họ Lâm này thật sự quá hiếu khách. Trong lòng cảm thấy hơi ngại, Nhắm Cửu nghĩ phải tìm cách báo đáp người ta, nếu không mỗi ngày nhận được một bộ quần áo đẹp Nhắm Cửu cảm thấy như mắc

nợ Lâm Cẩm Phong mà không trả được. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn không tìm được cách nào để báo đáp người ta. Nàng muốn tìm người bàn bạc, nhưng Sở Cuồng cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng đâu, nàng và Tiêu Phi lại không thân quen đến mức có thể trao đổi về đề tài này, những nhân sĩ võ lâm khác càng khỏi phải nói. Nghĩ đi nghĩ lại, Nhậm Cửu chạy đi tìm Phó Thanh Mộ để tâm sự về khó khăn của mình.

Sau khi Nhậm Cửu kể hết đầu đuôi sự việc, Phó Thanh Mộ nhìn nàng với một ánh mắt hơi lạ: “Chẹp chẹp! Cửu cô nương, cô nương thoát nhìn không có gì đặc biệt nhưng không ngờ lại là một kì nữ”.

Nhậm Cửu vỗ bàn: “Anh đừng tưởng tôi không có văn hóa nên không nghe ra anh đang chê tôi xấu xí!”.

Phó Thanh Mộ cầm tách trà nóng hồi lên, chậm rãi uống một ngụm: “Tôi nói này, Cửu cô nương quả thật đúng là không có văn hóa. Lâm công tử người ta tặng đồ cho cô nương chắc chắn là không trông chờ cô nương báo đáp. Hơn nữa cô nương muốn báo đáp thì có thể báo đáp bằng thứ gì? Tiền à? Người ta có đầy. Quyền à? Cô nương muốn cho cũng không được. Người ta không màng những thứ này của cô nương”.

Nhậm Cửu cau mày: “Thế thì làm thế nào? Bây giờ tôi nhìn thấy hắn không khác gì nhìn thấy chủ nợ, lúc nào cũng cảm thấy mất tự nhiên. Không trả lại hắn thứ gì đó thì tôi không thoải mái được”.

Phó Thanh Mộ nhướn mày: “Ngoài tiền và quyền, vẫn còn sắc mà”. Hắn cười: “Thứ người ta muốn chính là cái này”.

Nhậm Cửu nhíu mày chặt hơn: “Tôi biết đi đâu tìm gái cho hắn?”.

Khóe miệng Phó Thanh Mộ giật giật: “Cửu cô nương khờ thật hay khờ giả vậy? Đây là người ta thích cô nương, cô nương không biết sao? Có người đàn ông nào ngày ngày rảnh rỗi không có việc gì làm lại giúp một cô gái vẽ mẫu quần áo? Người ta nhằm vào cô nương, muốn cô nương mặc quần áo người ta tặng rồi gả cho người ta. Lâm công tử đúng là thông minh, muốn dùng quần áo lừa cô nương thành người của hắn”.

Nhậm Cửu tỉnh ngộ, im lặng một lát rồi vỗ tay khen ngợi: “Hắn đúng là thông minh thật. Tặng tôi váy áo, tôi lấy hắn, chẳng khác nào váy áo vẫn là của nhà hắn, thu hồi vốn liếng còn kiếm lời, đây là hắn đang định tay không bắt giặc!”. Nói đến đây, Nhậm Cửu vỗ bàn: “Trước kia tại sao tôi không nghĩ ra cách này lúc đi bắt những tú tài đó chứ? Đúng là thông minh thật!”.

Phó Thanh Mộ không buồn để ý đến Nhậm Cửu nữa.

Nhậm Cửu nói tiếp: “Không được. Tôi không thể lấy thiếu gia nhà họ Lâm được. Tôi phải tìm hắn để nói cho rõ ràng, bảo hắn lấy lại những bộ quần áo này”.

Phó Thanh Mộ vội vàng ngăn cản, nhin cười nhìn Nhậm Cửu: “Cô nương đi nói? Cô nương nói cái gì? Lâm công tử người ta đã tỏ tình với cô nương rồi à?”

Cô nương làm sao khẳng định người ta thích cô nương? Tự nhiên cô nương đến nói một câu ‘Tôi không thể lấy anh được’, người ta cười nhạo cô nương tưởng bở thì cô nương biết làm thế nào?’.

“Chẳng phải anh đã nói vậy sao?”. Nhắm Cửu khó hiểu nhìn hấn: “Đến lúc đó tôi sẽ nói với Lâm Cẩm Phong là anh nói với tôi rằng hấn thích tôi”.

Khóe miệng Phó Thanh Mộ lại giật giật lần nữa. Làm thế thì hấn còn biết sống thế nào?

Hai người đang nói chuyện, ngoài phòng chợt có bóng người. Sở Cuồng sai bước đi vào, thấy Phó Thanh Mộ đang nắm cánh tay Nhắm Cửu, ánh mắt Sở Cuồng dừng lại trên tay Phó Thanh Mộ, Phó Thanh Mộ vội rút tay về như bị kim đâm.

Thấy Sở Cuồng về, Nhắm Cửu lập tức tươi cười: “Sở Cuồng, anh về rồi”.

Sở Cuồng gật đầu. Sau khi bắt đầu luyện binh, buổi sáng Nhắm Cửu còn chưa dậy hấn đã bắt đầu bận rộn, buổi tối cùng Tiêu Phi và các chương môn bàn bạc xong về phòng thì Nhắm Cửu đã đi ngủ. Tính ra đã mấy ngày bọn họ không nhìn thấy mặt nhau.

“Về lấy đồ”.

Phó Thanh Mộ đảo mắt: “Hê hê, đúng lúc quá. Cô nương thương lượng với Sở huynh xem làm thế nào”.

Sở Cuồng nghe vậy liền tỏ vẻ nghi hoặc: “Chuyện gì thế?”.

Lúc này Nhắm Cửu lại chần chừ. Nếu lúc này bàn bạc với Sở Cuồng làm thế nào báo đáp ân tình của người khác thì còn dễ. Nhưng bây giờ bàn bạc với Sở Cuồng làm thế nào để từ chối một người có thể thích nàng, mặc dù Nhắm Cửu là người thô lỗ nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết nên nói như thế nào cho phải.

Phó Thanh Mộ bên cạnh thấy thế liền tươi cười: “Thì do Cửu cô nương của chúng ta quá rục rờ khiến thiếu gia nhà họ Lâm động lòng ấy mà”.

Sở Cuồng lập tức nhíu mày, gần như buột miệng nói ra: “Em không thể xảy ra quan hệ với người khác ngoài anh”.

Hấn nói xong, hai người còn lại đều sững sờ. Phó Thanh Mộ lập tức che mặt: “Ôi mặt ta, ôi nóng quá, ôi mù cả mắt rồi!”.

Nhắm Cửu nuốt nước bọt, vắn vẹo ngón tay, lại nghe thấy Sở Cuồng lạnh lùng bổ sung: “Trước khi em giải trừ khế ước với anh, nếu xảy ra quan hệ với người khác sẽ có hại cho sức khỏe của em. Trong tình hình hiện nay, vì nghĩ cho đại cục, tốt nhất em và anh đều không được phép có bất cứ tổn thương nào”.

Nhắm Cửu lại sững sờ lần nữa, có điều dường như đã quen với tình huống như vậy nên cũng không tức giận, chỉ hứ hứ vài tiếng rồi buồn bực trả lời: “Em... em biết, thì em đang nghĩ cách làm thế nào để từ chối hấn mà...”.

Sở Cuồng gật đầu, cất bước đi vào phòng trong. Phó Thanh Mộ lại thấy chướng mắt. Hắn cười tủm tỉm: “Ôi, Sở huynh này! Nói vậy có nghĩa là nếu Cửu cô nương không xảy ra quan hệ với Lâm thiếu gia thì làm chuyện gì khác cũng được đúng không? Chẳng hạn như nắm tay ôm eo gì đó thì không sao chứ?”.

Bước chân Sở Cuồng khựng lại. Một hồi lâu sau, hắn mới quay đầu lại, buông một câu: “Tạm thời không được”. Không giải thích gì thêm, hắn lấy đồ trong phòng rồi bước nhanh ra ngoài.

Phó Thanh Mộ thở dài: “Tại sao Sở huynh lại không thành thật với lòng mình như vậy?”.

Nhằm Cửu gãi đầu cười cười: “Tôi cảm thấy bây giờ anh ấy như vậy là tốt lắm rồi. Anh xem, lúc tôi và anh ấy mới gặp anh, anh ấy còn tìm mọi cách giúp tôi kiếm chồng hai, ép người khác thích tôi, sống cùng tôi suốt phần đời còn lại. Nhưng vừa rồi anh ấy...”. Hai mắt Nhằm Cửu dường như tỏa sáng vì vui mừng: “Anh ấy có thể nói ra mấy chữ tạm thời không được đã cho thấy tâm ý của anh ấy đang từ từ hướng về tôi”. Nói đến đây, Nhằm Cửu cắn răng: “Tôi phải tiếp tục cố gắng, nhất định phải đánh hạ Sở Cuồng”.

Phó Thanh Mộ nhất thời cảm thấy thông cảm với Nhằm Cửu. Cô nương này... xưa nay vẫn động viên bản thân như vậy sao? Hắn thở dài một tiếng, đưa tay xoa đầu Nhằm Cửu: “Ta giúp cô nương, ta sẽ giúp cô nương”.

Tuy nhiên xét đến cùng thì nhi nữ tình trường chỉ là chuyện riêng, nói thế nào cũng không quan trọng bằng chính sự.

Dưới sự bố trí và điều hành của Sở Cuồng, đến ngày thứ hai mươi, cũng là ngày chuẩn bị dùng vũ lực cướp chính quyền Giang Châu, quân đội do các phái võ lâm hợp thành bắt đầu dần dần có dáng có dấp. Thực ra đối với đám người Sở Cuồng hiện nay, nhiệm vụ này nói thật là quá dễ hoàn thành. Thời gian trước, trước khi người đồng hóa quấy rối đại hội võ lâm, đám quyền quý ở thành Giang Châu đã ra khỏi thành lánh nạn vì vụ loạn lạc trước đó. Quân canh giữ thành Giang Châu cũng đã không còn ý chí chiến đấu, không ai ngờ được Lâm phủ lại bắt đầu nổi loạn từ trong thành, vừa hành động đã chiếm được châu phủ thành Giang Châu, đoạt quyền kiểm soát của quân phòng thủ Giang Châu.

Toàn bộ hành động này mất thời gian chưa đến nửa ngày.

Nhưng tối hôm đó Sở Cuồng vẫn triệu tập chưởng môn các phái mở hội nghị khẩn cấp, tổng kết những thiếu sót và khuyết điểm trong cuộc chiến cướp thành lần này. Những khuyết điểm mang tính chiến lược nhỏ đó đều do một nguyên nhân căn bản nhất, đó là mọi người còn chưa quen thuộc với nhau.

Trước đây những nhân sĩ võ lâm này đều ở môn phái của mình, không có môn phái nào lại kết hợp với môn phái khác để luyện võ công. Hơn nữa phần lớn nhân sĩ võ lâm đều có cá tính tương đối mạnh, dăm bữa nửa tháng huấn luyện cũng rất khó thay đổi tận gốc rễ thói quen của họ.

Có người sau khi chiếm được tường thành nhìn thấy chiếc nỏ lớn trên đó, nhất thời tò mò, vậy là cầm lên bắn lên trời, may mà mũi tên rơi xuống không làm dân thường bị thương. Có người còn đánh người khác vì lí do “Tên này là đối thủ của ta, không liên quan tới ngươi”. Còn có người mang rượu lên chiến trường, vừa uống vừa chém, sau khi cướp được thành cũng ngã vật xuống đất ngủ tít. Những vấn đề này thoạt nhìn có vẻ nhỏ nhặt, nhưng nếu ở trên chiến trường thật sự sau này, không cẩn thận sẽ trở thành tổ kiến làm vỡ cả con đê dài ngàn dặm.

Sở Cuồng đã thức rất nhiều đêm để xử lí những vấn đề này. Hấn nghĩ cách làm thế nào điều chỉnh về chiến lược, biến những đặc tính vốn là khuyết điểm của những người này trở thành ưu điểm.

Ngày nào Sở Cuồng cũng bận rộn không ngủ, Nhậm Cửu nhìn rất thương, tối nào cũng nấu một bát cháo cho hấn, đặt ở bên cạnh bàn. Nhưng buổi sáng hôm sau Nhậm Cửu thức dậy, ăn sáng xong đến thăm Sở Cuồng không hề động vào chút nào. Tuy hiểu hấn bận rộn, nhưng nhìn bát cháo đặc lại, trong lòng Nhậm Cửu vẫn cảm thấy không vui.

Tuy nhiên, ai bảo hấn là Sở Cuồng chứ? Nhậm Cửu biết mình không thể mơ tưởng Sở Cuồng hiểu những tình cảm của mình, bởi vì tính người này vốn là như vậy. Ai bảo Nhậm Cửu lại thích một Sở Cuồng như thế? Vì vậy hằng ngày khi Sở Cuồng đi lo công việc, Nhậm Cửu đều luyện tập năng lực người đồng hóa của mình. Dần dần Nhậm Cửu đã có thể thoải mái chuyển đổi giữa người bình thường và người đồng hóa.

Một tháng sau, gia chủ Tiêu gia Tiêu Thế Thành vạch mười tội danh của kim thượng giữa triều đình, phần nộ trách kim thượng tin lời gièm pha, để kẻ gian có thể mượn danh kim thượng hãm hại bách tính. Tiêu Thế Thành lập tức bị một đạo thánh chỉ đẩy vào thiên lao. Hoàng đế hạ lệnh bắt bớ và tịch biên Tiêu gia, lại phát hiện Tiêu phủ rộng lớn không có một bóng người. Mười ngày sau Tiêu Thế Thành bị chém đầu ở công chợ.

Lúc tin tức này truyền đến, Nhậm Cửu đang ăn cơm với Phó Thanh Mộ. Khi đó Nhậm Cửu rất chấn động: “Gia chủ Tiêu gia... cứ thế bị chém đầu à?”

Gia tộc họ Tiêu rất lớn, Tiêu Thế Thành chính là gia chủ Tiêu gia, cũng là phụ thân của Tiêu Phi. Ông ta là tể tướng đương triều, quản lí sự vụ trong triều. Còn Tiêu Thế Lệ là em trai của Tiêu Thế Thành, bình thường phụ trách giải quyết công việc của Tiêu gia trên giang hồ. Lần này ngay cả gia chủ của mình mà Tiêu gia cũng hy sinh, xem ra đã dự định quyết một trận sóng mái, không để cho mình có đường lui.

Phó Thanh Mộ vừa ăn vừa gật đầu: “Đúng vậy. Gã Tiêu Thế Thành đó là tể tướng đương triều. Ông ta dám ngang nhiên trách mắng hoàng đế, còn nói hoàng đế tin lời kẻ gian. Cho dù không phải hoàng đế muốn giết ông ta thì kẻ gian đó cũng phải giết ông ta. Tiêu gia đã tính trước việc này, bằng không cả gia tộc làm sao lại biến mất ngay dưới chân hoàng thành? Vấn đề này của Tiêu gia

rất lớn. Tiêu Thế Thành ở trong triều nhiều năm, thế lực rất rộng. Bây giờ đột nhiên bị chém đầu như vậy, triều đình chắc chắn sẽ đại loạn. Trong triều không yên, đám Sở Cuồng chẳng phải sẽ dễ dàng hành động hơn hay sao? Cô nương cứ chờ xem vở kịch này đi”.

Nhằm Cửu cảm thấy hơi khó nuốt. Dường như tất cả bọn họ đều không coi cái chết của Tiêu Thế Thành là một việc lớn, chỉ cảm thấy đó là một sự hy sinh hết sức cần thiết. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, đó chính là cha đẻ của Tiêu Phi! Hấn... cũng không có cảm giác gì sao?

Chiều hôm đó Nhằm Cửu nhìn thấy Tiêu Phi ở trên tường thành Giang Châu. Tiêu Phi, Sở Cuồng, Tiêu Thế Lệ, chưong môn các đại môn phái và Nhằm Cửu cùng đứng trên tường thành, Nhằm Cửu nghe thấy Tiêu Thế Lệ đứng phía trước tuyên bố phải giết hết gian thần trong triều. Khi đó vẻ mặt Tiêu Phi không có gì khác biệt. Bọn họ chính thức trở thành phản quân trong mắt người đời, giờ cao lá cờ khởi nghĩa xua quân bắc tiến.

Tối hôm đó Nhằm Cửu ngủ không ngon. Mặc dù mang danh giáo chủ Kỳ Linh giáo nhưng kì thực cho đến nay cuộc sống của Nhằm Cửu cơ bản không có gì thay đổi. Sở Cuồng sẽ nói với Nhằm Cửu những tính toán của hấn. Mỗi lần cánh phản quân bọn họ đạt được tiến triển gì đó, Sở Cuồng đều đến nói với Nhằm Cửu. Bọn họ đã đánh hạ Giang Châu, bọn họ bắt đầu kế hoạch tiếp theo, bọn họ cần gây rối trên triều đình, vân vân và vân vân. Nhằm Cửu gần như là nhìn mọi người đi tới từng bước một, nhưng khi đứng trên cổng thành, mọi người thật sự giờ cao lá cờ khởi nghĩa lên, Nhằm Cửu mới thật sự ý thức được có những việc không còn giống như trước kia chỉ có mình và Sở Cuồng lo liệu.

Nhằm Cửu biết bọn họ sẽ đi giết hoàng đế, nhưng quay đầu nhìn lại, Nhằm Cửu chợt phát hiện chuyện này tiến triển quá nhanh, nhanh đến mức vượt xa tưởng tượng của nàng. Với tốc độ hiện nay, có lẽ chẳng bao lâu sau bọn họ có thể công chiếm các trọng điểm quân sự xung quanh thành Giang Châu. Không quá nửa năm, có lẽ bọn họ có thể đánh tới kinh thành, giết hoàng đế, đoạt lại cơ giáp của Sở Cuồng, sau đó bắt tên đầu xỏ Bạch Quý.

Sau đó thì sao? Khi đó đại thù của Nhằm Cửu sẽ được báo. Sở Cuồng cũng bắt được người hấn muốn bắt, hoàn thành nhiệm vụ của hấn. Sau đó hấn sẽ phải trở về, về sao Santa, một ngôi sao xa cuối chân trời mà Nhằm Cửu chỉ có thể nhìn thấy như những ngôi sao khác. Có thể hấn cũng có thể đưa Nhằm Cửu theo, sau đó cùng Nhằm Cửu đi... giải trừ khế ước. Từ đó...

Mỗi người một nơi...

Bốn chữ này làm cho tâm trạng Nhằm Cửu không yên, Nhằm Cửu không muốn như vậy. Nhìn lại trước kia, Nhằm Cửu không còn người thân, cũng không còn nhà. Nàng là người trên núi Chi Lương, nàng từng làm đầu lĩnh thổ phi ở đó. Trước kia nàng từng sống như một người bình thường, việc này những người khác đều sẽ không nhìn thấy được, chỉ có Sở Cuồng từng nhìn thấy. Nhìn đến tương lai, Nhằm Cửu gần như có thể khẳng định không ai có thể cùng nàng

trải qua những chuyện nằng và Sở Cuồng đã cùng nhau trải qua từ trước đến nay. Đi qua gian khổ, vượt qua sóng chết.

Trong cuộc đời sao còn có thể xuất hiện một Sở Cuồng thứ hai để Nhắm Cửu ái mộ? Cho nên, dù bây giờ Sở Cuồng không hề đáp lại tình yêu của Nhắm Cửu, dù bây giờ cho dù ngày ngày bọn họ không nhìn thấy mặt nhau, dù Nhắm Cửu ở bên Sở Cuồng rất khổ cực, Nhắm Cửu vẫn không muốn rời xa hắn.

Phản quân lấy Giang Châu làm cứ điểm, thừa dịp các châu phủ xung quanh còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng xua quân đánh hạ Từ Châu. Thắng lợi của chiến sự làm cho lòng tin của các phái võ lâm tang mạnh, có cảm giác như chỉ ngày mai đã có thể đánh hạ kinh thành.

Sở Cuồng từ Giang Châu chạy tới Từ Châu, trần thủ Từ Châu đích thân chỉ huy hành động tấn công Sở Châu. Hắn không cho Nhắm Cửu đi theo, nói là chiến dịch này có khả năng thắng lợi cực lớn, không cần Nhắm Cửu ra tiền tuyến. Kì thực Nhắm Cửu không yên tâm lắm. Dù sao thiết bị nhận biết thân phận của Sở Cuồng cũng ở trên người nằng. Nhưng rồi nghĩ lại, nếu không có sinh vật không mang hình người, khẩu súng phi quân dụng của hắn cũng đã đủ để giải quyết tất cả.

Nhưng hai ngày trước khi cuộc tấn công Sở Châu bắt đầu, Sở Cuồng vẫn gọi Nhắm Cửu đến Từ Châu. Vừa thấy mặt Sở Cuồng sau mấy ngày xa nhau, Nhắm Cửu còn đang thần thờ nhìn hắn, hắn đã nói với vẻ nghiêm nghị: “Đối phương có sinh vật không mang hình người”.

Nhắm Cửu nghe vậy sửng sốt. Cũng phải... Ngoài việc đánh trận, Sở Cuồng không có lý do gì gọi nằng đến đây. Thế là Nhắm Cửu đè nén tất cả mọi tâm tình trong lòng mình, cả nhớ nhung lẫn thất vọng đều thật sự không nên thể hiện trong lúc chiến tranh sôi trào máu nóng như thế này.

“Có mấy con?”, Nhắm Cửu hỏi: “Là loại chúng ta đã gặp ở Kì Linh giáo hay loại chúng ta gặp ở dưới giếng Kì Linh giáo?”.

“Đều không phải”. Sở Cuồng kéo Nhắm Cửu lên tường thành Từ Châu, đưa tay chỉ về phía trước: “Hơi hương từ phía kia bay tới, em dùng trạng thái của người đồng hóa cảm nhận thử xem”.

Nhắm Cửu nghe lời nhắm mắt lại, đến lúc mở ra thì hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ. Nhắm Cửu hít sâu một hơi, đột nhiên kinh hãi trợn mắt, đưa tay ôm ngực: “Đó là... cái gì?”. Trong không khí không có mùi lạ, nhưng dường như có một hơi hương kì lạ ập vào khoang mũi, tiếp tục lan xuống tim nằng, bóp chặt trái tim nằng, làm cho nằng hoảng hốt và căng thẳng một cách vô cớ.

“Pheromone - nội tiết tố thông tin hóa học của sinh vật không mang hình người của đối phương”.

Mắt Nhắm Cửu chuyển về màu đen, đưa tay lau trán: “Nhưng... vì sao vừa ngửi được đã làm em hoảng hốt như vậy, toát cả mồ hôi luôn?”.

“Bởi vì đối phương đủ lớn mạnh”.

Lúc nói ra mấy tiếng này, sắc mặt Sở Cuồng chưa bao giờ nghiêm nghị đến vậy.

“Là loại sinh vật không mang hình người vẫn đang chiến đấu với hạm đội Bình Minh bên ngoài liên hành tinh Santa. Liên minh hành tinh đặt tên cho chúng là Atula”. Sở Cuồng nói: “Phải có cơ giáp mới có thể đối phó bọn chúng”.

Nhằm Cửu nuốt nước bọt. Mặc dù Nhằm Cửu chưa bao giờ thấy thứ gọi là cơ giáp mà Sở Cuồng nói nhưng cũng có thể tưởng tượng được đó là một trang bị rất lợi hại. Một yêu quái ngay cả Sở Cuồng cũng phải dựa vào trang bị mới có thể ứng phó được, một yêu quái mà mới chỉ ngửi thấy mùi đã khiến Nhằm Cửu căng thẳng, vậy mà bây giờ bọn họ phải chiến đấu trong tình trạng tay không tác sắt sao?

Sở Cuồng nhíu chặt lông mày: “Điều khiến anh không hiểu là giống sinh vật này ba năm nay mới tiến hóa thành. Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh từ mười năm trước, đáng lẽ không có cơ hội bắt loại sinh vật không mang hình người ở cấp bậc này. Xem ra thí nghiệm của hắn phức tạp hơn anh nghĩ”.

Sở Cuồng nghiêm mặt nhìn Nhằm Cửu: “Anh sửa lại một chút, là bọn chúng”.

“Bọn chúng?”.

“Đúng, có ba con”.

Nhằm Cửu cảm thấy trước mắt tối đen. “Yêu quái lợi hại như vậy mà có những ba con...”, Nhằm Cửu chỉ Sở Cuồng rồi lại chỉ chính mình: “Nhưng chúng ta chỉ có hai con”.

Sở Cuồng nghiêm túc sửa lại lời Nhằm Cửu: “Là hai người”. Hắn quay người đi xuống dưới tầng thành, vừa đi vừa nói; “Còn nhớ phát pháo hạt lần trước em bắn rơi phi thuyền cỡ nhỏ không? Trong tình trạng chỉ có hai người chúng ta hiện nay, ba sinh vật không mang hình người này chỉ có thể sử dụng pháo hạt mới có thể hủy diệt triệt để”.

Nhằm Cửu gật đầu: “Nhớ thì vẫn nhớ, nhưng chẳng phải lần trước sau khi em dùng, anh đã chê trách em sao?”.

Sở Cuồng chợt dừng bước quay lại nhìn Nhằm Cửu. “Đó không phải là chê trách”. Hắn quan sát vẻ mặt Nhằm Cửu, sau đó nhìn đi chỗ khác: “Chỉ là phổ cập kiến thức cơ bản về chiến trường”.

“Được rồi, ờ thì phổ cập kiến thức cơ bản. Lần trước chẳng phải anh đã phổ cập em thứ đó không thể dùng trên chiến trường hay sao?”.

“Cho nên mới nói là kiến thức cơ bản”. Sở Cuồng cất bước tiếp tục đi về phía trước: “Nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, trạng thái khẩn cấp, tuân theo lựa chọn chiến lược tốt nhất, có thể bỏ qua kiến thức cơ bản”.

Nhắm Cửu gật đầu, chớp mắt nhìn hấn: “Anh nói kiểu gì cũng có lí cả. Tóm lại khi đánh nhau với ba quái vật đó, anh muốn em dùng pháo hạt bắn bọn chúng đúng không? Nhưng thời gian tích lũy năng lượng của pháo hạt quá dài, khi bắn lại không dễ ngắm chuẩn. Lần trước phi thuyền lớn như vậy còn đỡ, mèò mù vớ phải cá rán nên bắn rụng được. Lần này ba con yêu quái có kinh khủng đến mấy cũng không thể to hơn phi thuyền đúng không? Em chắc chắn không bắn trúng được”. Nhắm Cửu dừng lại một lát: “Không bằng giao cho anh, khi đó em phân tán sự chú ý của ba quái vật đó, anh ở phía sau bắn lên chúng”.

Nhắm Cửu cho rằng dù thế nào thì cũng là vũ khí của Sở Cuồng, hấn sử dụng kiểu gì cũng tốt hơn mình.

Sở Cuồng chợt dừng bước: “Theo lẽ thường, quả thật nên sắp xếp như em nói. Nhưng...”. Hấn quay lại thoáng nhìn Nhắm Cửu rồi thở dài: “Thiết bị nhận biết của anh ở trên người em”.

Nhắm Cửu ngăn ra: “O? Nhưng anh vẫn có thể sử dụng thanh kiếm do khẩu súng đó biến thành mà? Em tưởng pháo hạt gì đó không cần nhận biết thân phận chứ?”.

“Đương nhiên là cần. Chỉ khi biến thành kiếm thì không cần thôi, bởi vì hai khẩu súng này là loại chế tạo dành riêng cho người đồng hóa”. Sở Cuồng lấy hai khẩu súng một bạc một đen ra cho Nhắm Cửu xem: “Khi khẩu súng này chuyển thành kiếm thì chỉ có người đồng hóa mới có thể sử dụng. Kể cả khi bị lấy cắp, nếu không phải người đồng hóa thì cũng không thể sử dụng thanh kiếm này. Mà người đồng hóa trên sao Santa đều nằm trong sự khống chế của hạm đội Bình Minh, là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ, không bị nghi ngờ về độ trung thành và chuyện phản bội, cho nên trong trạng thái kiếm không cần đổ tài chính vào nghiên cứu phát triển tính năng nhận biết thân phận. Còn trạng thái súng thì bất kì ai cũng có thể sử dụng, một vũ khí quân sự nguy hiểm như thế đương nhiên cần tiến hành phân biệt thân phận liên minh”.

Sở Cuồng đưa khẩu súng màu bạc cho Nhắm Cửu. “Cho nên ngày mai phải trông chờ vào em”. Hấn nghiêm mặt nói: “Tính mạng anh nằm trong tay em”.

Nhắm Cửu cầm lấy khẩu súng, đột nhiên cảm thấy khẩu súng này nặng hơn trước rất nhiều. Nhắm Cửu nhìn Sở Cuồng với ánh mắt sáng rực: “Em nhất định sẽ không bắn chết anh! Dù có phải liều mạng, em cũng sẽ bảo vệ tính mạng anh”.

“Chuyện ngày mai không cần em liều mạng”. Sở Cuồng nói: “Thời gian pháo hạt tích lũy năng lượng quá dài, nếu một phát không thể bắn chết bọn chúng thì cứ giao cho anh”.

“Em...”. Không cho Nhắm Cửu nói tiếp, Sở Cuồng lập tức cướp lời: “Còn nhớ những đau đớn về cơ bắp và khung xương không thể thích ứng sau khi biến thành người đồng hóa không?”.

Nhằm Cửu cúi đầu như một đứa bé bị phụ tử trách mắng: “Nhớ”.

“Nhớ thì tốt. Nếu ngày mai một phát không trúng liền xoay người bỏ chạy. Việc còn lại cứ để anh”. Sở Cuồng cài khẩu súng màu đen của hắn vào túi bên đùi: “Đây là quân lệnh, phải nhớ kĩ!”. Nói xong, Sở Cuồng lại nghĩ đến tính tình Nhằm Cửu trước kia, cảm thấy dù hôm nay hắn đã dặn dò như vậy nhưng ngày mai sợ rằng Nhằm Cửu vẫn sẽ không chạy trốn. Hắn phải nói mấy lời tàn nhẫn mới được: “Nếu em ở lại thì có thể sẽ thành gánh nặng của anh, vì thế nhất định phải rời khỏi đó”.

Nhằm Cửu sững người, ngơ ngác nhìn bóng lưng Sở Cuồng đi xa dần. Gánh... gánh nặng sao? Nhằm Cửu siết nắm đấm, cuối cùng lại chỉ cài khẩu súng màu bạc Sở Cuồng đưa cho vào đai lưng, miệng lẩm bẩm không cam lòng: “Dù anh không nặng lời với em như vậy thì em cũng biết chùng mực”.

Hôm sau Sở Cuồng chinh đốn quân đội, để Tiêu Phi dẫn quân xuất phát đến thành Sở Châu. Nhằm Cửu và Sở Cuồng mặc quần áo của binh lính, Sở Cuồng đi hàng đầu đội quân, còn Nhằm Cửu thì đi sau cùng.

Sở Cuồng nói Atula cực kì nhạy cảm với sát khí nhưng mắt lại không tốt lắm, cho nên dặn Nhằm Cửu cố gắng giữ khoảng cách rồi hành động theo tình hình. Nhưng Nhằm Cửu nhìn đội quân rất dài phía trước, muốn bắn chết Atula từ khoảng cách quá xa mà lại cách nhiều người như vậy thì chẳng phải vô hình trung tăng thêm độ khó cho nhiệm vụ hay sao?

Còn chưa tới trước thành Sở Châu, đội quân do các nhân sĩ võ lâm hợp thành nhất thời xuất hiện sự hỗn loạn. Cổng thành Sở Châu mở toang, trên tường thành không ngờ lại treo đầy thi thể quân triều đình. Máu chảy xuống dưới thành, máu chảy vào con sông bao quanh thành, nhuộm nước sông thành màu đỏ.

Mùi máu tanh nồng nặc kích thích ngọn tóc Nhằm Cửu chuyển sang màu trắng. Nhằm Cửu cố gắng kiềm chế tâm tình xao động trong lòng, nhưng pheromone của Atula chui vào khoang mũi khiến lòng bàn tay nàng bắt giắc đổ mồ hôi. Tiểu binh bên cạnh biết thân phận của nàng, hẳn quan tâm hỏi han: “Giáo chủ vẫn ổn chứ?”.

Nhằm Cửu ngẩng đầu lên, đôi mắt đã đỏ như máu. Tiểu binh giật mình hoảng sợ, lúc này lại nghe thấy có người trong đội quân phía trước kêu lên: “Đó là cái gì? Cái gì ở trên tường thành kia?”.

Nhằm Cửu nhìn lên, bây giờ thị lực của Nhằm Cửu tốt hơn người bình thường rất nhiều, lập tức thấy rõ hình ảnh trên tường thành. Ba sinh vật không mang hình người có thân hình cao hơn đàn ông bình thường khoảng một thước, cái miệng lớn mọc đầy răng nhọn. Miệng nó gần như rộng đến tận mang tai, giống như một loại yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết. Bọn chúng là Atula mà Sở Cuồng nói, và bây giờ bọn chúng đang... ăn thịt người trên tường thành...

“Á...”. Có người sợ hãi kêu lên: “Là yêu quái! Bọn chúng đang ăn thịt người!”.

“Bọn chúng đang ăn thịt binh lính Sở Châu!”.

Hình ảnh trước mặt làm mọi người quá mức khiếp sợ. Tiểu binh bên cạnh Nhậm Cửu cũng quên cả sợ nàng: “Vì sao... Bọn yêu quái này là đồng minh với triều đình cơ mà? Vì sao?”.

Vì sao?

Trong lòng Nhậm Cửu hiểu rõ, bởi vì những sinh vật không mang hình người này và chủ của chúng hoàn toàn không coi người trên tinh cầu này là người. Tất cả mọi người đều là vật thí nghiệm, là người phải hy sinh cho thí nghiệm thuốc đồng hóa. Nhậm Cửu là thế, Tiêu Phi là thế, không biết chừng sau này những người đang ở đây cũng sẽ như thế.

Những yêu quái này hoàn toàn không có đồng minh, vì âm mưu của mình, bọn chúng có thể hại chết hàng ngàn hàng vạn người, trực tiếp hoặc gián tiếp... Người thân của Nhậm Cửu... Vừa nghĩ đến đây, lửa giận dâng trào trong lòng Nhậm Cửu, hai bàn tay nắm chặt lại không tự chủ được.

Đúng lúc này, ba sinh vật không mang hình người đang ăn thịt người trên tường thành đồng thời ngừng lại, nhìn về phía đội quân. Tiểu binh bên cạnh Nhậm Cửu nuốt nước bọt thì thầm: “Hình... hình như bọn chúng nhìn về phía này...”.

Sở Cuồng quả nhiên nói không sai. Những yêu quái này quả thật cực kì nhạy cảm với sát khí. Trong lúc Nhậm Cửu nghĩ như vậy, ba con Atula đột nhiên hành động nhanh như chớp.

Nhậm Cửu nghiêm mặt, biết ba con yêu quái đó đang xông tới chỗ mình, mái tóc lập tức trắng xóa, tay rút khẩu súng bạc ra. Cùng lúc đó, một bóng đen loáng lên phía trước cánh quân. Đó là Sở Cuồng vung kiếm bay lên, chặn ba con Atula lại giữa không trung.

Hắn không nhìn Nhậm Cửu cái nào, chỉ dựa vào sức mình cầm cự với ba con Atula, dụ bọn chúng di chuyển dần đến vùng đất hoang ngoài thành Sở Châu. Thấy hướng hành động của Sở Cuồng, Nhậm Cửu lập tức hiểu ý, nhanh chóng lên tới đó. Nơi này có những bụi cây che chắn, Nhậm Cửu sẽ giấu mình cực tốt. Lần đến sau lưng chúng bắn lên một phát, may mắn thì giết hết cả ba con yêu quái, không may thì bắn chết luôn cả Sở Cuồng. Thế cũng được, Nhậm Cửu nghĩ như trút giận. Đẳng nào thì cũng quá khó ngủ với hắn, vậy thì nàng sẽ chắc chắn rằng sau này người khác cũng không thể ngủ với hắn được.

Nghĩ như thế, tâm tình Nhậm Cửu lại nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhậm Cửu không thể để mình có quá nhiều sát khí, nếu không sẽ bị Atula phát hiện, nếu vậy việc bắn lén bọn chúng sẽ rất khó khăn. Nàng tìm một chỗ nấp kín. Trên người nàng có thiết bị nhận biết thân phận của Sở Cuồng, Sở Cuồng có thể dễ

dàng phát hiện đang ở đâu. Có điều những ba con yêu quái... không biết hẳn có thể cầm cự được lâu như vậy không.

Nhằm Cửu trong lùm cây đỏng tai nghe, tiếng đánh nhau được gió đưa đến càng ngày càng gần chỗ Nhằm Cửu. Nhằm Cửu hít sâu một hơi, sau đó nín thở. Bây giờ nàng chưa thấy Sở Cuồng và đám yêu quái ở đâu, nhưng qua âm thanh có thể đoán được phương hướng đại khái.

Pháo hạt tích lũy năng lượng cần thời gian khá dài, chắc chắn không thể đợi đến lúc họ đánh đến đây mới ấn được, lúc đó nhất định sẽ bị phát hiện. Nhằm Cửu hạ quyết tâm, cắn răng bấm giữa nút bấm khi còn chưa nhìn thấy vị trí cụ thể của Sở Cuồng và đám Atula. Nòng súng phát ra tiếng tí tí, tiếng kêu càng ngày càng dồn dập, mồ hôi trên trán Nhằm Cửu không ngừng rơi xuống như mưa.

Mau lên! Mau tới đây!

Ánh sáng trắng tích tụ ở nòng súng, bóng dáng Sở Cuồng cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm nhìn của Nhằm Cửu. Nhằm Cửu mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại lập tức căng thẳng. Ba con Atula bám chặt lấy Sở Cuồng, gần như không có khe hở nào. Hơn nữa vị trí đánh nhau đang không ngừng thay đổi, Nhằm Cửu hoàn toàn không thể nào ngắm chuẩn được. Mặc dù đã nghĩ như vậy, nhưng nếu bắn chết cả Sở Cuồng cùng với ba con yêu quái đó thì sau này Nhằm Cửu còn biết sống sao? Phải thu hút bọn chúng tới đây, đồng thời cố gắng không để lộ vị trí của mình. Như vậy mới có thể bắn chết bọn chúng được.

Thu hút... đúng rồi, phải có sát khí!

Phải giết bọn chúng, phải giết bọn chúng. Nhằm Cửu nghĩ như thế, nhưng trong lúc bối rối lại chỉ thấy sốt ruột, không thể xuất hiện một chút sát khí thật sự nào. Ánh sáng trên đầu súng càng ngày càng chói mắt, bên kia một trong những con Atula chợt nhìn thấy ánh sáng. Nó không tấn công Sở Cuồng nữa, lập tức dừng bước quay lại nhe răng về phía Nhằm Cửu.

Tim Nhằm Cửu thất lại. Nó nhìn thấy thì tốt, nhưng chỉ có một con thì chưa được. Nhằm Cửu phải giết sạch bọn chúng mới có thể yên tâm, làm thế nào thu hút hai con Atula còn lại về phía này đây?

Còn chưa nghĩ ra cách nào, con Atula đó đột nhiên lao về phía Nhằm Cửu. Bóng đen thoáng động, thoát khỏi thế bao vây của hai con Atula còn lại rồi chặn đánh con Atula đó. Thanh trường kiếm màu đen xé rách cổ họng Atula, không giết được nó nhưng đã triệt để chọc giận nó. Con Atula đó tạm thời mặc kệ Nhằm Cửu, vung móng vuốt chém về phía Sở Cuồng. Sở Cuồng bị nó ép phải tránh sang bên cạnh, hai con còn lại cũng sắp sửa đuổi theo.

Thấy Sở Cuồng bị con Atula nổi giận cào rách cánh tay, mắt Nhằm Cửu lập tức đỏ lên. Không ai được phép làm hại Sở Cuồng, hẳn là mối liên kết duy nhất với quá khứ của Nhằm Cửu, không ai được phép làm hại hẳn! Đột nhiên ba con Atula quay đầu lại, nhe răng hung dữ lao về phía Nhằm Cửu.

Đến đây đi! Tất cả xông đến đây đi!

Nhằm Cửu thả ngón tay ra, ánh sáng trắng rời khỏi nòng súng như một mũi tên. Nghe tiếng kêu thảm thiết như xé rách tim gan phát ra từ miệng Atula, Nhằm Cửu lập tức rũ người buông khẩu súng bạc xuống.

Thành công rồi sao? Hẳn là thành công rồi, Nhằm Cửu đã nhìn thấy cả ba con Atula lao về phía mình. Vậy bây giờ Sở Cuồng an toàn rồi chứ? Nhằm Cửu ngẩng lên nhìn Sở Cuồng, lại thấy hắn nhìn mình với vẻ sợ hãi: “Nhằm Cửu!”.

Trong ấn tượng của Nhằm Cửu, Sở Cuồng luôn bình tĩnh và kiềm chế bản thân. Cho dù buổi tối hôm đó hai người bọn họ uống rượu pha xuân được ở hoa lâu, Nhằm Cửu dụ dỗ được Sở Cuồng động tình, nhưng vẻ mặt hắn vẫn khắc chế. Bây giờ có chuyện gì làm hắn kinh hoàng như thế?

Lúc mùi hôi tanh tạt vào mặt, bên tai Nhằm Cửu mới loáng thoáng nghe thấy tiếng gào kiệt lực của Sở Cuồng: “Tránh ra!”.

Mệnh lệnh của Sở Cuồng gần như có một sức mạnh khiến Nhằm Cửu phản xạ cực nhanh. Nhằm Cửu còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng cơ thể đã vô thức lăn sang bên cạnh, vừa vặn tránh được một cú vô sát ngay sau lưng. Đó là con Atula vừa rồi phát hiện pháo hạt của Nhằm Cửu. Một cánh tay nó đã biến mất, có lẽ bị pháo hạt vừa rồi bắn gãy. Nhưng nó chạy đến sau lưng Nhằm Cửu từ bao giờ?

Nhằm Cửu còn chưa kịp nghĩ thêm, con Atula toàn thân phủ đầy vảy đen xỉ đã nhe răng trợn mắt hú dài một tiếng với nòng, âm lượng lớn đến mức gần như làm nòng điếc tai. Nhưng gay go hơn là Nhằm Cửu nghe thấy tiếng gầm của nó lại thấy tim đập nhanh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhất thời hoảng sợ xuýt nữa không cầm được khẩu súng trong tay.

Nhằm Cửu ngờ ngác nhìn nó chăm chăm. Vảy trên người Atula còn nhỏ hơn vảy rắn nhưng nhìn có vẻ chắc chắn hơn. Cùng với nhịp thở của nó, khe hở giữa những chiếc vảy cứ giãn ra rồi co lại trông rất đáng sợ. Nhằm Cửu biết mình nên cầm súng bắn nó, nhưng không biết vì sao bây giờ nòng lại không thể nhấc tay lên được. Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của Atula, Nhằm Cửu đã như bị đánh một gậy, toàn thân đều không còn sức lực.

Hơn nữa khẩu súng vừa bắn một phát pháo hạt, trong thời gian ngắn không thể phục hồi năng lượng, bây giờ không khác gì một hòn đá trong tay Nhằm Cửu. Nòng nhắm mắt lại, chờ đợi cảm giác đau đớn xuất hiện, nhưng đợi rất lâu mà không thấy đau. Nòng mở mắt ra xem, lưng Sở Cuồng chắn trước mặt, thanh trường kiếm màu đen ngăn cản con Atula còn sót lại này, nhưng lưỡi kiếm lại bị Atula cắn chặt.

Đầu Atula đẩy về phía trước, Sở Cuồng buộc phải dùng tay còn lại đỡ sống kiếm. Việc so đấu sức mạnh với Atula khiến Sở Cuồng cực kì chật vật, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay hắn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, cố gắng bật ra ngoài một tiếng qua hàm răng cắn chặt: “Chạy!”.

Đồng tử Nhắm Cửu co lại. Bóng lưng Sở Cuồng lúc này trở thành cả thế giới Nhắm Cửu có thể nhìn thấy.

“Nếu em ở lại có thể sẽ trở thành gánh nặng của anh, cho nên em nhất định phải rời khỏi đó!”.

Lời Sở Cuồng nói hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai. Nhắm Cửu lập tức gạt bỏ mọi tâm tình, cắn răng bò dậy rồi co giò chạy như điên.

Nàng còn chưa đủ mạnh để cùng Sở Cuồng đối mặt với kẻ thù nguy hiểm như thế. Cho nên trong thời gian tới, nàng phải cố gắng gấp bội, không được để mình quá mức... vô dụng như hôm nay. Trên con đường sau này có lẽ còn xảy ra chuyện nguy hiểm gấp trăm lần hiện nay, nàng không thể trở thành gánh nặng của Sở Cuồng, nàng phải trở thành trợ lực của hắn!

Phía sau lại có tiếng gào thét của Atula. Nhắm Cửu không nhịn được quay đầu nhìn lại, thấy con Atula đó đã bị Sở Cuồng chém đứt cánh tay còn lại. Động tác của Sở Cuồng cực nhanh, không có một chút do dự nào, lưỡi kiếm xoay ngang chém vào cổ Atula, cạo bay lớp vảy trên vai nó. Tiếng kêu của Atula gần như xé rách màng nhĩ người nghe.

Lưỡi kiếm cuối cùng dừng lại trên cổ Atula, không phải vì Sở Cuồng muốn dừng lại mà vì vảy trên cổ nó vừa to vừa dày nên trường kiếm của hắn bị cản lại. Hắn quát khê một tiếng, có tiếng lách cách vang lên, những chiếc vảy lớn trên cổ Atula lập tức vỡ vụn. Nhưng lúc này Atula như đã mất lí trí, nó không trốn không tránh, để mặc lưỡi kiếm phá vụn lớp vảy bên cổ, lao đầu cực nhanh đến trước mặt Sở Cuồng. Sở Cuồng còn chưa kịp phản ứng lại thì Atula đã cắn vào đầu hắn.

Đồng tử Nhắm Cửu co lại, hình ảnh trước mắt dường như trở nên rất chậm.

Nhắm Cửu nhìn thấy Sở Cuồng nghiêng đầu đi tránh được đòn chí mạng này nhưng lại bị Atula cắn vào vai. Atula ngẩng đầu lên vung vẩy như cắn một thứ đồ chơi. Dường như Nhắm Cửu có thể nghe thấy tiếng xương gãy và da thịt bị xé rách của Sở Cuồng. Không được...

Trong cơn đau đớn, Sở Cuồng vẫn giữ lí trí tỉnh táo như thường. Hắn dùng bàn tay có thể hoạt động, đâm một kiếm vào sống lưng Atula từ phía sau. Atula đau đớn ngẩng đầu hú lên, há mồm quăng Sở Cuồng đi. Lực quăng cực lớn khiến Sở Cuồng suýt nữa đập gãy cây cô thụ trăm năm sau lưng. Trên người hắn có quá nhiều vết thương, đến nỗi người khác không phân biệt được máu đang chảy từ vị trí nào trên người hắn.

Trường kiếm màu đen cắm trên lưng Atula, dường như nó đã mất cảm giác đau, tung người nhảy đến trước mặt Sở Cuồng, há mồm định xé xác Sở Cuồng nuốt vào bụng. Đúng lúc này một luồng sát khí mãnh liệt ập tới sau lưng khiến Atula cảm nhận được sự nguy hiểm, không thể không xoay người gầm lên về hướng phát ra sát khí.

Trong chớp mắt một bóng người lao tới trong tiếng hú dài xen lẫn với tiếng gió gào thét. Atula đã mất hai cánh tay không ngăn cản được, lập tức bị đè ngã xuống đất. Chuôi thanh trường kiếm màu đen chổng xuống đất, mũi kiếm đâm lên xuyên thủng ngực nó.

Atula không kêu ra tiếng được nữa, bởi vì cổ họng nó đã bị Nhắm Cửu bóp chặt. Cái đuôi Atula quét qua quét lại trên mặt đất nhưng không thể giơ lên được. Đôi mắt đỏ ngầu của nó dần nhắm lại, lớp vảy màu đen trên người bắt đầu trở nên xám xịt. Hơi thở của Atula biến mất.

Sở Cuồng ho mấy tiếng, yếu ớt giơ tay lên lau máu bên khóe miệng: “Anh bảo em chạy đi cơ mà...”.

Hơi thở của Nhắm Cửu vẫn nặng nề, mái tóc cũng vẫn trắng như tuyết. Sở Cuồng nheo mắt nhìn kĩ, cảm thấy hình như mình hoa mắt, màu tóc Nhắm Cửu dường như trắng hơn trước một chút...

“Nhắm Cửu?”.

Hắn gọi tên Nhắm Cửu nhưng Nhắm Cửu không có phản ứng, vẫn bóp chặt cổ Atula đến tận lúc toàn thân nó biến thành màu xám cũng không buông tay. Sở Cuồng phát hiện tình hình của Nhắm Cửu không ổn, hắn ôm ngực vùng vẫy đứng dậy. Hệ thống phục vụ trong tai liên tục nhắc nhở hắn không nên hoạt động nhưng hắn không có tâm tư để ý. Nhưng sau khi hắn đi được một bước, hắn chợt dừng lại khi nhìn thấy dáng vẻ của Nhắm Cửu vừa quay phắt lại.

Mắt Nhắm Cửu biến thành màu đỏ sẫm, da trắng đến mức dị thường, răng anh dài ra như động vật đâm thủng môi dưới. Máu từ miệng chảy ngoằn ngoèo xuống cằm, tí tách nhỏ xuống bộ mặt đã biến thành màu xám ngoét của Atula, nhìn không khác gì Nhắm Cửu vừa hút máu Atula.

Sở Cuồng biết đây không phải hình dạng của người đồng hóa bình thường. “Nhắm Cửu!”. Hắn bình tĩnh gọi tên Nhắm Cửu, hy vọng nàng có thể lấy lại lí trí: “Atula đã chết, cả ba con đều bị tiêu diệt”. Hắn đi về phía trước một bước thăm dò, Nhắm Cửu lại cảnh giác, tiếng gầm gừ trầm đục phát ra từ cổ họng, nghe không giống giọng nói người đồng hóa có thể phát ra mà giống như... sinh vật không mang hình người.

Trái tim Sở Cuồng thất lại. Hắn chợt phát hiện thí nghiệm của Nhắm Cửu có lẽ đã không thành công như hắn tưởng.

“A! Ở bên này!”.

Đang trong lúc căng thẳng, đột nhiên có tiếng nói vang lên. Sở Cuồng quay sang nhìn, đó là Tiêu Phi, Phó Thanh Mộ và Lâm Cẩm Phong đã tìm đến nơi. Phó Thanh Mộ than một tiếng: “Đi lâu như vậy không về, bọn ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì... Ôi, Cửu cô nương, cô nương đang đè lên một trong những con yêu quái ăn thịt người vừa rồi đấy à? Có thể cho đạo sĩ ta xem không?”.

“Không được lại đây!”.

“Đừng qua đó!”.

Sở Cuồng và Tiêu Phi đồng thời lên tiếng nhưng dường như đã muộn. Nhắm Cửu lập tức cử động, thân hình bay ra như một mũi tên, lao thẳng về phía Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ thấy thế thất kinh, hai tay che ngực: “Làm gì thế? Làm gì thế?”. Nhìn thấy đôi mắt đỏ sẫm và răng nanh mọc dài của Nhắm Cửu, Lâm Cẩm Phong đứng sững tại chỗ. Chỉ có Tiêu Phi phản ứng khá nhanh, cởi áo choàng trên người ra ném tới chồm lên đầu Nhắm Cửu rồi xoay người lại chạy về phía Sở Cuồng.

Phó Thanh Mộ lập tức đuổi theo, nhưng Lâm Cẩm Phong lại ngơ ngác đứng đờ ra đó. Phó Thanh Mộ quay lại gọi hắn: “Đứng đực ra đấy làm gì? Mau tránh ra!”.

Lúc này Nhắm Cửu đã xé rách áo choàng của Tiêu Phi, lao tới đè lên người Lâm Cẩm Phong đẩy hắn ngã xuống đất rồi há miệng cắn vào cổ hắn. Phó Thanh Mộ hít mạnh một hơi, Tiêu Phi sắc mặt nặng nề, lúc này lại thấy Sở Cuồng chống kiếm khập khiễng đi đến chỗ Nhắm Cửu.

Bên này, Lâm Cẩm Phong cảm thấy cổ họng đau đớn, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt của Nhắm Cửu đã cắn chặt vào cổ của hắn. Hắn gần như có thể nghe thấy âm thanh Nhắm Cửu phát ra khi nuốt máu. “Cửu cô nương...”. Trong lòng Lâm Cẩm Phong cực kì rối loạn, cơ thể mất máu quá nhanh khiến đầu óc hắn choáng váng. Hắn muốn đẩy Nhắm Cửu ra, nhưng cánh tay giơ lên chỉ có thể nắm lấy bờ vai gầy yếu của nàng. Gầy yếu ngoài dự liệu của hắn.

Hắn không đủ sức đẩy Nhắm Cửu ra, bàn tay trượt xuống dọc theo cánh tay nàng. Đột nhiên nàng văng mạnh ra. Trước khi Lâm Cẩm Phong ngất đi, hai chiếc răng nanh đã rút ra khỏi cổ hắn, Nhắm Cửu lăn mấy vòng trên mặt cỏ rồi bị một người khác đè lên.

Là Sở Cuồng. Một cánh tay hắn hoàn toàn không thể nhấc lên như bị tàn phế. Trên bộ quần áo đen không thấy máu, nhưng những giọt máu vẫn nhỏ xuống không ngừng. Sở Cuồng đâm Nhắm Cửu một cú thật mạnh, vết máu lập tức in lên má Nhắm Cửu như được đóng dấu đỏ. Hắn còn chưa kịp nói gì, Nhắm Cửu vừa bị đánh một cú đột nhiên vùng lên đè Sở Cuồng xuống, nàng cúi đầu cắn vào cổ Sở Cuồng như vừa rồi đã cắn Lâm Cẩm Phong.

“Cuối cùng em đã làm được”. Sở Cuồng nói nhỏ: “Việc đẩy ngã anh ấy...”.

Thân hình Nhắm Cửu đột nhiên cứng đờ, dần dần có dấu hiệu run rẩy. Tiếng rên rỉ vùng vẫy phát ra trong cổ họng như đang đấu tranh tư tưởng quyết liệt. Một hồi lâu sau, Nhắm Cửu nhả miệng ra, lại khó chịu co người lại.

Một tay Sở Cuồng vòng qua lưng đẩy Nhắm Cửu xuống, để nàng ngoan ngoãn nằm trên ngực hắn, sau đó vỗ nhẹ vào lưng nàng như vỗ về một đứa trẻ.

“Bình tĩnh lại, Nhắm Cửu”. Hắn nói: “Anh vẫn ở đây”.

Lâm Cẩm Phong quay đầu sang nhìn họ. Hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng và... thương xót như thế trên gương mặt vị tả hộ pháp thân bí của Kỳ Linh giáo này.

Dần dần, cơ thể Nhậm Cửu không còn run rẩy, lẳng lặng nằm trên ngực Sở Cuồng như không còn chút hơi sức nào nữa. Mái tóc trắng như tuyết từ từ biến thành màu đen.

Phó Thanh Mộ hết sức thận trọng đi tới. “Cửu cô nương không sao rồi chứ?”. Hắn hỏi Sở Cuồng: “Tình hình này là thế nào? Hai vị đến đây đánh yêu quái cơ mà? Tại sao cuối cùng Cửu cô nương lại biến thành yêu quái?”.

Tay Sở Cuồng vỗ lưng Nhậm Cửu hai cái nữa rồi mới dừng lại. “Đã đánh hạ thành Sở Châu chưa?”. Hắn không trả lời câu hỏi của Phó Thanh Mộ mà đưa mắt nhìn về phía Tiêu Phi bên cạnh.

Tiêu Phi gật đầu: “Quân phòng thủ của triều đình trong thành không có tên nào còn sống, đều bị quái vật giết chết vô cùng thâm hiểm. Ta đã sai người cùng người dân trong thành chôn cất bọn họ, cũng đã sai người loan tin hoàng đế thất đức, dung túng yêu vật gây họa cho trăm họ ra ngoài. Cục diện tiếp theo rất có lợi cho chúng ta”.

Sở Cuồng gật đầu: “Lấy ba chiếc cánh đến. Ta tạm thời mất năng lực hành động”. Hắn dừng lại một lát: “Ngoài ra đừng để người khác biết Nhậm Cửu đã làm bọn ta bị thương”.

Phó Thanh Mộ gật đầu: “Tất nhiên rồi, nếu không lại có người nói ra nói vào”.

Lâm Cẩm Phong cũng mở miệng: “Ta nhất định sẽ không để mọi người hiểu lầm Cửu cô nương”.

Hiểu làm sao?

Hệ thống trong tai Sở Cuồng vẫn không ngừng nhắc nhở hắn, khuyên hắn buông Nhậm Cửu trên người xuống, bởi vì sức nặng của Nhậm Cửu sẽ ép lên những vết thương trên người hắn. Nhưng hắn lại không nỡ buông tay, nghĩ đến dáng vẻ Nhậm Cửu vừa rồi, nghĩ đến sự hoảng sợ của Nhậm Cửu sau khi tỉnh lại, Sở Cuồng chỉ muốn ôm nàng chặt hơn, chặt hơn nữa.